

ДУХОВНО СЛОВО

4' 12

СЛУШАНИЕ ЗА БЛАГОВЕСТИЕ

И ДУХОВЕН ЖИВОТ

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно	3
„Ревност към Бога в един безбожен свят“ <i>Послания от Мюлер</i>	4
Кръстът – най-радикалното нещо <i>The Word</i>	6
Първо послание на апостол Йоан (Част 2): Бог е светлина <i>Мартин Бейкър</i>	7
Числата в Библията (Част 3): Числото 7	10
Лични свидетелства <i>Г. Р.</i>	14
Спътниците на апостол Павел (2): Барнава <i>Дейвид Уилямсън</i>	17
Моли се както можеш! <i>Чарлз Спърджън</i>	19
Напастите над Египет <i>The Word</i>	20
Страх и лудостта <i>The Word</i>	24
Кървави стъпки към слънцето <i>Алексей Опарин</i>	25

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел.0888 356614

www.duhovnoslovo.com

E-mail: rassovsky@gmail.com

Редакционно

Затова внимавайте да не би да ви постигне казаното от пророците: „Погледнете, презрители, учудете се и се погубете; защото Аз ще извърша едно дело във вашите дни, дело, което никак няма да повярвате, ако и да ви го разкаже някой“ (Деян. 13:40, 41).

Най-великото събитие в човешката история е раждането на Спасителя. Той дойде на този свят, за да извърши делото за нашето спасение. Да стане „Всегдашната жертва“, да приеме върху Себе Си нашите беззакония и грехове и да падне върху Него наказанието, което ние всички заслужаваме. Така Той извърши делото съвършено и докрай, та чрез Него да се проповядва на всички прощение на греховете и всеки, който вярва, да се оправдава чрез Него. И тук е мястото да продължим с цитирания по-горе стих от Деяния на апостолиите, който е Божия вест за предупреждение към всички, които са безразлични към открития от Бога път за Спасение чрез Исуса Христа. Ето сега е благоприятно време, сега е спасителен ден, в който всеки може да се обърне към Бога с истинско покаяние, а не с престорено сърце. Да, наистина Господ ще извърши съд над народите, но това ще бъде в определеното от Него време, а не според нашите очаквания. Но дотогава тази вест за спасение ще се проповядва навсякъде между човеците. „Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние“ (2 Петр. 3:9).

Когато Господ Исус се роди в ясли, Той дойде между нас, хората, като Човешки Син. В Него обаче нямаше грях, Той не извърши грях „и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Фил. 2:8). Той смири Себе Си, като прие облика на Своего творение, и не само това, но смири Себе Си още повече, като отиде на кръстна смърт, за да можем ние да живеем. А на онези, „които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога“. Това означава, че раждането от горе не е по наследство, не е според нашите способности, нито е от нашите дела, но е Божие действие в нашите сърца и това е Божия благодат, която единствена има силата да променя човешкото сърце. За това сърце, което е страшно болно, има един-единствен лек и единствено Бог може да го изцери. Защо Божието слово дава

на човешкото сърце такава страшна диагноза? Защото „отвътре, от сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулене, гордост, безумство (Марк 7:21). Интересно, но нашето общество се бори срещу тези неща доста избирателно. Користолюбието нарича корупция и за кражби и убийства се говори постоянно, но другите проявления на греха даже не се и споменават. През целия ми съзнателен живот съм се наслушал на какви ли не обещания, закани и мероприятия, с които да се сложи край на злото в нашето общество. Но злото продължава необезпокоявано да върши своите набези. Защото горивото на злото е грехът, а за грях никой не говори, сякаш той не съществува.

И така злото е като трън, който бодне ръката на пианицата, а пък всичките човешки действия за изкубване на злото са като притча в устата на безумните. И в резултат, както кучето се връща на бълвоча си, така и безумният повтаря винаги своята глупост. Но Божието Слово дава мъдрост на простия. Този, който има уши да слуша, нека да внимава какво говори Божието Слово:

„Изпитайте себе си, да! изпитайте, народе безсрамни...”

Затова внимавайте да не би да ви постигне казаното от пророците...

Търсете Господа, всички кротки на земята...”

Да, казва Господ: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моят ярем върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си“ (Мат. 11:28).

Пророкът казва още: „О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите; И вие, които нямате пари, дойдете купете, та яжте; Да! дойдете, купете вино и мляко, без пари и без плата. Защо иждивявате пари за онова, което не е хляб, и трудът си за това, което не насища? Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо, и душата ви ще се наслаждава с най-доброто. Приклонете ухото си и дойдете при Мене, Послушайте, и душата ви ще живее“ (Исая 55:1–3).

Така единственият изход от смъртоносната хватка на Сатана и от неговите служители – греха и смъртта, е Господ Исус Христос. Той е Пътят, Истината и Животът. Той е вратата, през която ако влезе някой, ще бъде спасен.

Затова се яви Божият Син – да съсипе делата на дявола.

Послания от Мюлер

Сега, прочее, махнете чуждите богове, които са всред вас, и преклонете сърцата си към Господа Израилевия Бог. И людете казаха на Исус Навиев: На Господа нашия Бог ще служим, и Неговия глас ще слушаме. И тъй, в същия ден Исус направи завет с людете... И Исус написа тия думи ... и взе голям камък та го изправи там под дъба, който е близо при Господното светилище (Ис. Нав 24: 26).

Ревност към Бога в един безбожен свят

„Аз съм бил много ревнив за Господа Бога на Силите“ (3 Царе 19:10).

Скъпи християни, необходимо е да обърнем внимание на факта, че трябва да бъдем ревностни за Бога; за Негова почест и слава, а не за наша репутация или име, нито за наши близки, или наша духовна позиция, нито за никакви религиозни интереси. Трябва да се стремим към смирен дух, който се намираше у този свят Божий човек, Йоана Кръстителя, когато каза за Господа Исуса: „Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам“ (Йоан 3:30). Колкото повече сме готови като него да предадем собствената си почит и слава, толкова

повече можем да бъдем употребени от нашия Господ; а Той също ще се погрижи и за това ние да бъдем прославени от Него, защото ние гледаме да славим Него (1 Царе 2:30).

Господ Исус ни служи за съвършен пример както за всичко останало, така и в ревността и усърдието Си да прослави Отца. За нас остава винаги да гледаме на този пример и да се стремим да го следваме. Но за да стане възможно да последваме Неговия пример дори и в малка степен, ни трябва:

1. Чрез вяра в Него да придобием духовен живот; защото ние по естество сме „мъртви в

грехове и престъпления“. Нашето греховно естество няма никакво желание за Божия прослава – а и не сме заинтересувани това да стане, тъй като старото ни естество се противи на всяко Божие изобличение. Но когато станем Божии чада чрез вяра в Господа Исуса Христа и бъдем примирени с Бога и нашите грехове бъдат простени, ние вече се стараем да прославяме Бога и желаем и другите също да Го хвалят и славят.

2. В зависимост от това колко сме ревностни за Бога, ние можем да растем или да сме в духовен застой; ще растем, ако нашите сърца се радват в прекрасния Божий характер. Затова трябва да се стремим все повече и повече да се убеждаваме в Божията благодат, Неговата любов, Неговата щедрост, Неговата милост, Неговото състрадание, Неговата готовност да помага и да благославя, Неговото търпение, Неговата вяроност, всемогъщата Му сила и безкрайната Му мъдрост; или казано с две думи, трябва да търсим Бога и да искаме да Го познаваме повече и повече, и то не според човешките критерии, дори не според критериите на така наречения „християнски свят“, а според Неговото откровение за Себе Си, което е изявил в Светите Писания. Само по този начин могат сърцата ни да бъдат изпълнени с любов към Него, за да може с искреност да копнеем да Го славим и да насърчим и другите да Го славят.

3. Нашият Господ Исус познаваше Отца съвършено, тъй като Той излезе от Неговото лоно и като съвършения човек, Служител на Отца, Той постоянно беше в размишления върху Словото ден и нощ (Псалм 119). Колкото повече ние, Божиите чада, пребиваме в Светите Писания, толкова по-съвършено ще бъдем запознавани с истинската Божия прелест и по този начин ние самите ще копнеем да Му служим повече и повече, като ще запалваме и другите около нас с този копнеж да Го познават повече и да му бъдат угодни.

4. Казаното от Апостол Йоан, че „целият свят лежи в лукавия“ (1 Йоана 5:19), винаги е било вярно през времената. Оттук идва и нещо много важно – Божиите чада да донасят слава на Бога, да живеят за Бога, да бъдат светлина в този мрачен и безбожен свят и да изявяват своята ревност към това да служат на Бога. Опитвайки се да правят това, те безспорно ще срещнат много трудности, но Сам Бог ще им

помага, ако Му се молят за помощ и очакват помощ от Него. Може би често ще се чувстват сами или наистина ще остават сами по този път на Божие служение, който донася слава на Бога, както беше и с не един от старозаветните Божии служители; но колкото са по-сами, толкова по-важно е да живеят за Бога, да търсят ревностно Неговата слава и толкова по-голяма ще е наградата от благодат за това. По този начин може би понякога ще чувстваме, че сме работили напразно за Бога; но свидетелството на Духа Свети в Словото Божие е точно обратното, тъй като е писано: „...бъдете твърди, непоколебими и преизобилствайте винаги в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е напразен“ (1 Кор. 15:58). Писано е още: „Да не ни дотяга да вършим добро; защото, ако не се уморяваме, своевременно ще пожънем“ (Гал. 6:9). Като се приближаваме до краха на този духовен век, имаме достатъчна причина да вярваме, че духовната тъмнина, отклонението от Божието Слово и безбожието ще се увеличават дори и те самите да са покрити с някакъв вид благочестие (виж 2 Тим. 3:1–5); и така истинският път за следване на Господа Исуса Христа ще става все по-труден и по-труден; и точно поради тази причина ще е още по-важно да живеем за Бога, да свидетелстваме за Бога, да не се съобразяваме със света, а да се преобразяваме чрез обновяването на ума си, за да познаем от опит що е Божията воля – това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено. Ако копнеем за това, то тогава трябва да се предаваме на молитва и на четене на Словото, като се оглеждаме в него. Библията трябва да бъде за нас Книгата на книгите, а всяка друга книга трябва много по-малко да се почита от нас в сравнение с Библията. Но ако тези неща не се намират у нас, то тогава ще останем младенци в благодатта и познанието.

И сега, скъпи спътници, на колко от нас им горят сърцата да живеят за Бога, да са ревностни за Него и да бъдат истински преобразени и отделени от този свят? Помнете, че имаме само един кратък живот тук, на земята. Възможностите да свидетелстваме за Бога с нашия живот скоро ще свършат; затова нека добре да се възползваме от този живот. И никой от нас да не позволява дори и най-малката част от него да бъде пропиляна, тъй като той ни е даден за Божия прослава в този безбожен свят.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

Кръстът – най-радикалното нещо

В цялата човешка история Христовият кръст е може би най-революционното нещо, което някога е съществувало.

Старовременният Римски кръст не правел компромис с никого; и никога не отстъпвал. Той побеждавал във всичките си спорове, като умъртвявал опонента си и го карал да замълчи завинаги. Не пощадил дори Божия Помазаник и го убил, както всички останали. Той бил жив, когато Го приковавали към кръста, и мъртъв (не примрял, както някои си мислят – бел. ред.), като Го сваляли от него шест часа по-късно. Такъв бил кръстът, когато за пръв път се появил в християнската история.

След като Христос възкръсна от мъртвите, апостолите излязоха и проповядваха Неговото слово, а това беше слово за кръста. И където и да отиде по света, винаги носеха кръста със себе си и същата Божия сила ги следваше. Радикалното слово за кръста промени Савел от Тарс и го превърна от отявлен гонител на християните в последовател на Христа и апостол на вярата. Погледнато от човешка гледна точка, лошите хора ставаха добри, а от Божия: мъртвите – живи. Силата на благовестието отърси оковите на езичеството и промени изцяло моралния и менталния възглед на света. Всичко това бе направило и продължава да прави делото на кръста, защото това бе единственият начин за човешката душа да я примири с Бога. Но силата на стореното на кръста бе отнета, когато то се превърна от обект на примирение с Бога в религиозен символ! Когато хората направиха от него символ, те си го окачиха около шията като орнамент или жестикулирайки пред гърдите си във формата на кръст, те си втъпиха, че прогонват зли сили, без да разбират, че злата сила – неверието, здраво се е загнездила в сърцата им. И така спасителното дело на кръста стана в най-добрия случай емблема, а в най-лошия – същински кумир. Именно като такъв бива почитан и днес от милиони хора, които не познават дори частица от неговата сила.

Кръстът достига своите цели, като унищожава установения еталон на жертвата и създава свой нов еталон. И по този начин винаги достига своята цел. Той побеждава, преодолявайки своя противник, като налага своята воля върху него. Кръстът винаги доминира. Той никога не прави компромис, не се пазари и не прави услуги, никога не отстъпва своята крайна цел за достигане на мирно решение. Не го интересува

мирът, а единствено да довърши противника си колкото може по-бързо и мъчително.

Знаейки всичко това много добре, Господ Исус каза: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и нека Ме последва.“ И така кръстът не само отнема живота на Христа, но също така отнема стария живот на всеки един от истинските Му последователи. Кръстът унищожава стария еталон, Адамовия еталон в живота на вярващия, и го докарва до неговия крах. И тогава Бог Отец, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, възкресява душата на вярващия и той започва нов живот.

Това и нищо друго е истинското християнство, въпреки че разликата с огромна част от така наречения християнски свят днес е очевидна. Но нашето мнение няма значение. Защото кръстът се извисява високо над всички хорски мнения и всички тези мнения накрая ще дойдат на съд. Плиткото и светско ‘християнство’ модифицира кръста, така че да е по-привлекателен за светските хора, превръщайки го от място на абсолютната смърт в място на мъдрост и фалшива надежда. По този начин кръстът обаче не може да преобрази техния живот по никакъв начин, освен да разбуди гнева на Агнето!

Всеки човек трябва да направи нещо по отношение на кръста. Двете неща, които можем да направим – да избягаме от него или да умрем на него, т.е. да се съразпнем с Христа Исуса. И ако сме толкова безразсъдни, че да избягаме от него, то тогава нищо друго не ни остава, освен да тръгнем по пътя на псевдохристиянството и така да превърнем християнството в нещо, което не е. Тогава ни остава една суетна приказка за спасение; силата, която ни примирява с Бога, ще бъде отнета, ако считаме за просто нещо проляната при завета кръв и отнемем смъртта от кръста!

Защото, ако няма смърт, няма и възкресение, и както е казал апостолът: „Ако няма възкресение на мъртвите, то и Христос не е бил възкресен; ако Христос не е бил възкресен, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра“ (1 Кор. 15:13–14).

„Защото, ако сме се съединили с Него чрез смърт подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение подобно на Неговото“ (Римл. 6:5).

Статията се публикува с позволението на The Word.

ПЪРВО ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ЙОАН

Мартин Бейкър

Част 2

II. 1: 5 - 2: 2 БОГ Е СВЕТЛИНА

Условия за общение

1 Йоан 1

Стих 5. Това е посланието, което са чули от Господа Исуса Христа: „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“ В Него няма нито недостатък, нито сянка, нито измама, нито лицемерие, нито нещо нереално. Той е абсолютна святост (Авак. 1:13). Нищо не може да се скрие от Него (Евр. 4:13). Но чрез Христос, Бог, Който е светлина, може да освети и спаси грешниците и да ги направи да бъдат източници на светлина (Йоан 8:12; Мат 5:14–16). Светът е в тъмнината на греха, егоизма, коварството и омразата (вж. I Йоан 5:19).

Божията светлина осветява състоянието на едно човешко сърце, като в случая се посочват три пречки за общение, които са описани в стихове – 6, 8 и 10. Стих 6 описва измамното състояние, че ходим в светлина, когато то е тъмнина и всъщност нямаме общение с Бога, а лъжем себе си; стих 8 – показва измамата, когато казваме, че нямаме грях; и стих 10 – лъжата да се каже, че ние не сме съгрешили, и така правим Бог лъжец. „И известието, което чухме от Него и възвестяваме на вас, е това, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина.“

Ето изявлението на Божията святост. „В началото Бог сътвори небето и земята“ (Бит. 1:1). После казва: „Да бъде светлина“ Това е сътворената от Бога светлина, но сам Той е истинската светлина и Той заповядва на сътворената светлина да изгрее в тъмнината.

„Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово“ (II Кор. 4:6).

Неосветеното творение е картина на човешката душа, преди Божията светлина да я освети. „Божият Дух се носеше над водата“ (Бит. 1:2), както прави в света и днес, за да „обвини света за грях, за правда и за съдба“ и да свети в душите на хората, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исуса Христа“ (II Кор. 4:6).

Бог е вечен, неопетнен и несътворената свет-

В предишния брой е допусната грешка в превода като е написано: „Петър и Йоан са били убити като мъченици за вярата си, както и Павел, и Йоан остава сам.“ Да се чете: „**Петър и Яков са били убити като мъченици за вярата си, както и Павел, и Йоан остава сам.**“

лина, и славата са у Него. В него няма никаква тъмнина, няма облаци, няма сенки, няма сиво, няма компромис, само невъобразимо славна светлина. Той е „Отца на светлините, у Когото няма изменение, нито сянка от промяна“ (Яков 1:17).

Стих 6. Следващите стихове показват разликата между това да ходиш в тъмнина и да ходиш в светлината. Човек не може да направи и двете. Когато ходим в тъмнина, не ходим с Бога, защото Той е светлина. Но гностиците са проповядвали точно това, били са в тъмнина и въпреки това са казвали, че имат общение с Бога, която лъжа е била насочена срещу истината. „Ако кажем...“ – тук дебне опасността от лицемерие – да говориш, а да не правиш; да говориш, без да осъзнаваш смисъла и дълбочината на истината. Господ Исус Христос казва: „Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота“ (Йоан 8:12). За да имаме общение с Отца, трябва да следваме Сина, а за да следваме Сина, не трябва да ходим в тъмнина. Той каза: „Моите овце слушат гласа Ми и те ме следват...“ (Йоан 10:28). „Да ходиш в тъмнина“ е ужасно състояние: това е състоянието на невярващия или на този, който не е дошъл на покаяние или който умишлено с непокорството си прави компромис със света и по този начин оскърбява Светия Дух.

Стих 7. „Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината...“ Светлината е нормалната среда, в която протича истинският живот на вярващия, той е спасен и изведен от тъмнината, за да живее в светлина. Сега цялото ни същество е в прожектора на Неговата святост и истина. Господ Исус Христос, нашият велик Първосвещеник „чрез Своята кръв влезе веднъж завинаги в светилището и придоби за нас вечно изкупление“ (Евр. 9:12). Така че ние можем да влезем в Божието присъствие само чрез Христа, чрез силата на Неговата скъпоценна кръв; ние като свещеници ходим в светлината и „имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса Христа ни очиства от всеки грях“ (ст. 7). „Но ако ходим в светлината, както Той е в светлината...“

Тези, които „ходят в светлината“, са изкупените и те имат водителството на Светия Дух, и кръвта на Исуса Христа, Божия Син, ги очисти-ва от всеки грях. Божията прошка е въз основа на кръвта на Сина Му, която беше проля-та на Голгота, и ние трябва да изповядваме на Бога всеки грях, който осъзнаваме (вж. ст. 9).

Стих 8. „Ако кажем, че...“ (сравни със ст. 6 и ст. 10). Лъжливите учители са тези, които гово-рят много, но това, което казват, няма покритие. За да имаме общение с Бога, първо грехът трябва да оживее в нас, да признаем истината за греховната ни природа, т.е. за греха, който е в нас; да достигнем до състояние на покаяние и в това състояние да призовем Господа да покаже милостта си към нас, погиващите грешници, и когато Господ отговори на тези молитви, тогава ние ще знаем със сигурност, че греховете ни са простени. Бог ще ни даде други сърца – ще има-ме други желания и нов живот в Христа, в който ще растем, като „гледаме на Исуса“. Да се каже, че нямаме грях, е samozаблуда и е доказателство, че истината не е в нас. Ние грешим, защото сме грешници. Трябва да отбележим, че Йоан прави разграничение между „грях“ (ст. 8) и „грех“ (ст. 9). Първият от тези стихове се отнася до нашата порочна зла природа, която е покварена поради греха, а вторият (ст. 9) е за злините, които ние сме сторили, но Слава на Бога, Христос умря, за да „отстрани греха“, както и „за нашите грехо-ве“, „а на дело в края на вековете се яви веднъж да отмане греха, като принесе Себе Си в жерт-ва“ (Евр. 9:26); „така и Христос, като биде при-несен веднъж, за да понесе греховете на мно-зина“ (Евреи 9:28), и още – „че Христос умря за греховете ни според писанията“ (I Cor.15: 3).

Стих 9. Тайната да имаме общение с Бога и с изкупените в Христа е да изповядваме грехо-вете си на Него. Разбира се, това означава искреност и включва грехове в мисълта, словото и делото, явни и тайни грехове. Признанието на конкретни грехове е доказателство за нашата искреност. Ако ние изповядваме нашите грехо-ве, „Бог е верен“ (Неговите обещания) „и праведен“ (справедлив и неизменен в Своя характер), ще „ни прости нашите грехове“ заради Христа въз основа на Неговата жертва на Голгота. Гръцката дума, преведена тук като „грях“, озна-чава „да пропуснеш целта“ – т.е. да си поставяш една цел, но никога да не можеш да я достигнеш.

Бог ни прощава като наш Небесен Отец и ние имаме нужда от тази родителска прошка в нашия християнски живот. Но това не е като първата прошка, която ние сме получили при първата ни среща със Спасителя, когато ясно сме съзнавали, че сме погинали в нашите грехо-ве и Той ни е спасил веднъж завинаги от нака-

занието за греха (Ефес.1: 7; I Йоан 2:12). Трябва да има и изоставяне на греха, както и изповед, както е казал и мъдрецът: „Който покрива гре-ховете си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя, ще намери милост“ (Притчи 28:13).

Прошката означава възстановено общение с Бога и тогава Той ни „очиства от всяка не-правда“. Това означава премахване на всичко, което е в противоречие с Божия характер, като по такъв начин вярващият укрепва и по този начин му се позволява да ходи в пътеките на правдата заради Неговото име“ (Псалм 23:3).

Стих 10. За да поддържаме общение с Бога обаче, ние трябва да признаем факта, че сме съгрешили и да отговорим на Божието Слово, което е насочено към нашата съвест: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Рим. 3:23). Така че ние трябва да признаем и да изоставим всич-ки наши грехове пред Него. „Ако кажем, че не сме съгрешили, правим Бога лъжец.“

1Йоан 2:1, 2. Напътствия при провал, и въз-становяване на общението

2:1. Йоан като един възрастен апостол го-вори с дълбока привързаност на своите „мал-ки деца“ и така Божието Слово стига до всич-ки вярващи. Бог е светлина, Той е свят и Той не може да толерира греха. Защото апостолът не може да изрече думи на увещание, значе-щи нещо по-малко от това: „това ви пиша, за да не съгрешите“, и по такъв начин той насър-чава своите читатели да водят свят живот. Той поставя пред нас съвършенството като цел, както Господ Исус каза на жената, уловена в прелюбодейство: „Нито аз те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече“ (Йоан 8:11).

Въпреки това „Той знае нашите възмож-ности; Той помни, че ние сме пръст“ (Псалм 103:14), така че Той е предвидил за нас в случай, че изпаднем в подобно състояние: „и ако съгре-ши някой, имаме Ходатай при Отца...“ Адвокатът е този, който идва заедно с нас във време на нужда, за да ни помогне. Така и Господ Исус е нашият Ходатай пред Бога, стоящ отдясно на своя Отец (сравни с Лука 22:31,32; Йоан 17:9,20).

Забележка: В стиха „но ако съгреши ня-кой, имаме ходатай при Отца, Исуса Христа Праведния“ не се говори за човеци, които не по-знават Бога и за които Исус Христос се явява като ходатай, стига те да изповядат своя грях. Апостол Йоан говори за Божии чада, които, ако съгре-шат, те „имат ходатай при Отца...“ т.е. Той все още е техен Отец, но грехът е нарушил общението им с Него, иначе те винаги остават Негови деца.

Господ Исус е единствената врата за спа-

сение на всеки грешник и единственият Ходатай за изкупените, защото Той е „Исус Христос Праведния“. Той е Спасител, помазан от Бога. Той е Пътя, Истината и Животът.

Той е нашият праведен адвокат, който ни защитава, когато Сатана ни клевети, защото Господ Исус може да му посочи извършеното спасително дело на Голгота. „Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола“ (1 Йоан 3:8).

2:2. „Той е умилоствение за нашите грехове.“ Той е живият, чиито рани се молят за нас. Въз основа на Неговата смърт на наше място, Бог може да е благосклонен към грешниците (Римляни 3:24–26). Неговата жертва е достатъчна за греховете на целия свят, никой не е изключен, но само онези, които се покаят и вярват, и Го приемат като свой Спасител, се ползват от Неговата жертва. Не е често срещано явление, адвокат да плаща за греховете на клиента си, но точно това направи Господ Исус Христос, а и не само това – Той доброволно жертва Себе си (Марк 10:45; Йоан 1:29; 3:16; 4:42; 6:51).

III. 2:3–17. Характеристики на Божиите деца, или доказателства, от които можем да разберем, че сме истински деца на Бога

1. 2:3-6 Послушание

Първото доказателство е послушание, т.е. да спазваме Неговите заповеди и да пазим Неговото Слово.

Стих 3. „И по това сме уверени, че Го познаваме...“ Първият израз „знаем“ или „ние сме сигурни“ е характерна фраза на писмото (виж също стихове 2:3, 5, 29; 3:19, 24; 4:2, 6, 13; 5:2). Всички те се основават на гръцката дума *gínosko*, което означава ‘да познаете от опит’. Това показва, че роденият от Бога е жив, а не мъртвороден, и лично от опит познава своя баща, защото е роден в Неговия дом. Този, който е жив, той лично от опит познава гласа на своя родител. А този, който не познава своите родители, може да се сравни с мъртвороден, т.е. той няма такава форма на живот, която да го постави в близост до родителите, да чува техния глас и да се радва на общение с тях в дома, в който е роден. Затова апостолът насърчава тези, които имат този живот, и им дава увереност, че те са истински деца на Бога. Така чрез тези напътствия читателят може да открие дали той има вечен живот (5:13), т.е. че той е истинско дете на Бога. Йоан изтъква причината, поради която пише това свое послание, като казва: „това ви пиша, за да не съгрешите“ (2:1), но не спира дотук, а продължава по-нататък с изрази: „ако пазим заповедите Му“; „Ако някой наистина е повяр-

вал в Господа, този факт ще бъде демонстриран външно чрез неговия живот. Истинският християнин се покорява на истината на Бога, т.е. на всички заповеди на Бога, които са в Писанията.

Стих 4. Неуспехът да живеем според Божието Слово говори за липса на Божия благодат, а отсъствието на Неговата благодат означава, че не сме родени отново. Този стих описва практиката на фалшивите учители, които очевидно никога не са имали сърдечната опитност в познаването на Христос. Ако нашата вяра е жива, тя ще се съпътства от видими доказателства, чрез послушание на истината. Към стихове 3 и 4 можем да добавим и следните места от Божието Слово:

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди...“ (Йоан 14:15).

„Ако пазите Моите заповеди, вие ще пребъждате в любовта Ми...“ (Йоан 15:10).

„Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам“ (Йоан 15:14).

Според Господ Исус Христос първата и най-важна заповед е: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“.

Втората подобна на нея е: „Да възлюбиш ближния си, както себе си“ (Мат. 22:37–39).

Стих 5. „Но ако някой пази словото Му, неговата любов към Бога е наистина съвършена.“ Божията любов в живота на вярващия се разкрива на всяка стъпка от пътя му. Тя променя неговото сърце и му дава способност да се покорява на Божието Слово. „Да бъде съвършена“ означава ‘да се доведе до успешен край’. Божията цел се реализира в нашия живот, когато ние предадем сърцето си на Него и сме покорни на Неговото Слово. „Послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността – от тлъстината на овни“ (1 Царе 15:22). Бог няма да приеме нищо на мястото на послушанието. Тук трябва всеки да се запита: покорен ли съм на Бога във всяка една област от живота ми? Господ Исус каза: „Ако знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате“ (Йоан 13:17).

Като знаем всичко това, нека се подчиняваме на Господа във всичко, така че любовта на Бога да бъде съвършена в нас и тогава ние ще „знаем, че сме в Него“ (1 Йоан 2: 5). Към тези изводи можем да добавим и следните стихове: „...ако любим един другия, Бог пребъдва в нас, и любовта към него е съвършена в нас. По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той в нас, гдето ни е дал от Духа Си...“ (1 Йоан 4:12,13 и 17).

(Следва)

Числата В Библията

Част 3

Числото 7

Друго число, което смятам, че често се разбира погрешно, е числото седем. Много теолози твърдят, че седмицата илюстрира съвършенство. Аз съм изучавал това становище, но трябва да кажа, че не откривам достатъчно библейски основания за подобна теория. Ако някой има силно убеждение в подкрепа на това мнение, с мощната подкрепа от Словото, бих се радвал да го чуя, но до момента добро обяснение не съм намерил.

И въпреки че съвършенството може да бъде представено със завършеността (1 Коринтяни 13:9–10), това не се потвърждава постоянно. Смятам, че всъщност е точно обратното. Когато завършекът дойде, тогава това, което е от част (било знание или пророчество), ще се изпълни. С други думи, числото седем не просто представлява съвършенство, но по-скоро е една числова символика, представяща 'пълнота или завършеност', в зависимост от контекста. То посочва 'всеобхватността' на дадено нещо. Например седемте събрания (църкви) в Азия (Откровение 1–3) представляват 'пълнотата' на Божиите изкупени (нищо общо с диспенсационализма). Това се вижда ясно и когато Бог казва, че Христос седи сред седемте светилника. Този пример посочва, че Христос е сред всички събрания, които са представени от тези седем събрания в Азия. В подкрепа на това те са наречени и седемте златни светилника, изразявайки това, което в Стария завет бе познато като [тамид] 'Продължителното' или 'Всекидневното'. Те са светлината на света, която трябва да свети 'постоянно'. Това също може да бъде видно и в седемте звезди на седемте светилника, които са седемте вестители

(гр. Angelous – ангели) на седемте събрания, и те са в Божията десница. Това са всичките вестители на събранията (Божии чада са вестители, които прогласяват веста за спасение, благовестието), които Бог държи в безопасност и които извършват Неговата воля (десницата). Истината е, че когато Бог говори на тези седем събрания, Той не говори само на тях, но на всички вярващи във всички събрания. И то на всички такива през цялата пълнота на времето. И ние днес сме част от седемте (пълнотата) събрания, на които Бог дава тези предупреждения и насърчения.

Откровение 2:7

„Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е [всрещ] Божия рай.“

Бог говори на нас, именно затова и тези неща са били записани и запазени, и сега са нашите Свещени Писания. Глупаво е да мислим, че тази вест се е отнасяла само до събранията в тези места по онова време. Напротив, те са насочени именно към този „който има ухо, нека слуша“, а това са всички истински вярващи. Пълнотата на цялата Църква от началото до края на времето. И числото седем изразява тази пълнота. То е благословение към вярната Църква и предупреждение към невярната.

Победи и живеи, остави Бога и Той ще премахне светилника ти от мястото му. Така седемте събрания в Азия представляват всички събрания в цялата пълнота на времето.

Друго място, където тази символика може да се види, е в седемте кошници, пълни с остатъци, които бяха вдигнати, когато Господ Исус

извършва едно от знаменията Си.

Матей 15:37

„И ядох всички и наситиха се, и дигнаха останалите къшеи, седем кошници пълни.“

Това, че кошниците, които вдигнаха, бяха пълни, говори по-скоро за пълнота, а не за съвършенство. Числото седем показва, че тези кошници са били изцяло пълни. Когато внимателно разгледаме този пример, ще разберем, че и самите остатъци са били достатъчни да нахранят цялото множество и всеки, който би поискал – една илюстрация на Божиата пълнота. С други думи, хлябът, който Господ дава, не само е достатъчен за всички, но има за всеки, колкото пожелае, и той никога няма да свърши. Духовното значение на това е също, че Божиата пълнота е неизчерпаема и има достатъчно храна за всичките „племена, люде и езици“. Както ще видим и в притчата за кученцата, които ядат трохите, паднали от масата.

Марк 7:28

„А тя в отговор Му каза: Така Господи, но и кученцата под трапезата ядат от трохите (паднали) от децата.“

Божията промисъл и грижа е достатъчна за всички! Трохите от трапезата на децата (юдеите, които трябваше да са свидетели за Бога) са достатъчни да нахранят 'всичките' кученца (тези, които не са народ, но придобиха правото да се нарекат Божий народ – „Аз ще ви раздрам до ревнуване с тях, които не са народ; с народ несмислен ще ви разгневя“) и по този начин Бог показва, че Негов народ са тези, които са „нищите по дух“, които не отговарят на човешките критерии за праведност, защото Бог не гледа на лице. Така тези, които са презрени в човешките очи (като псета), стават наследници на Божиите обещания – те са Светият Божий народ, защото Господ Исус не дойде за здравите, а за болните; не дойде за тези, които са праведни в своите си очи, които се считат за наследници на Божиите обещания, но дойде за тези, които не се чувстват достойни да седнат на една трапеза с Божия Син, така както и пророк Исаия изразява своето недостойнство пред Божието лице – „Тогава рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите“ (Ис. 6:5).

Седемте кошници с къшеи хляб изявяват пълнотата на Божиата промисъл, че жертвата

на Исуса Христа е достатъчна за всички, които идват при Него. Така Той нахрани както първите, така и последните. Това са само част от великолепните духовни картини, които Бог обединява в Своето Свято Слово. Числото седем ни насочва към пълнотата на Божиата грижа.

По сходен начин виждаме числото седем, изразявайки пълния авторитет на Сатана в Неговото царство като противоположност на Христа. Картина на това можем да видим в глава 12 на Откровение, където ни се разкрива образът на змей със седем глави. По това разбираме, че Сатана винаги се явява имитатор на Бога, което говори за неговия стремеж да се провъзгласи за бог.

Откровение 12:3

„И яви се друго знамение на небето, и ето голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони.“

Седемте глави са седем хълма (Откровение 17:9), които символизират царства. Числото седем тук означава пълнотата на властта (главите) на змея и неговото господство във времето. Короните сочат, че това е царство, а числото седем – за неговото пълно управление през цялото време. Съответно виждаме символична картина на пълната власт на змея (Сатана) на земята. За това и се казва (Откровение 17:10), че пет от тези седем глави вече са паднали по времето, когато Йоан пише Откровението. Тези Сатанински власти са преминали. Казва се: единият е сега, а другият още не е дошъл, също така, че има и осми (който е един от седемте). С други думи, той е част от тази 'цялост' и ще управлява за кратко време близо до края на времето, когато Сатана ще бъде отвързан, за да мами народите. Седмицата илюстрира пълнотата на времето на управление на звяра. Бог използва това число по такъв начин, за да ни разкрие определени духовни тайни. Числото 7 показва не съвършенството на Сатана, а пълнотата на неговото господство (главите) и неговата власт. Той е князът на въздушната власт. И когато седмият цар падне, това ще бъде край му, край на пълнотата на неговото господство и власт.

Свързани с това са и десетте рога на звяра, което посочва власт 'за малко време'. Числото десет тук посочва изпълнението на времето, а не цялата пълнота от времето (но за това повече, когато разглеждаме числото 10). И така, ние виждаме числото 7 като пълнотата на времето, а десетката – период от време, в който властва

1	11	21	31	41	51
2	12	22	32	42	52
3	13	23	33	43	53
4	14	24	34	44	54
5	15	25	35	45	55
6	16	26	36	46	56
7	17	27	37	47	57
8	18	28	38	48	58
9	19	29	39	49	59
10	20	30	40	50	

Вавилонската цивилизация заменила Шумерската и постигнала голям напредък в развитието на числовата система. Няма никакви доказателства, които да сочат, че шумерите, които са използвали глинени символи, са имали каквито и да е числени стойности. Вавилонците използвали два символа за 1 и 10 и развили шестдесетична бройна система. В таблицата са изписани цифрите, представляващи числата до 59 използвани във Вавилон.

Тъй като във вавилонската бройна система стойността на символите зависела от тяхното разположение, били са им необходими само 59 символа. Днес ползваме десетична бройна система, като стойността на символите е заключена в самите тях, затова са необходими само уникални символи от 0 до 9. Вавилонската система имала и своите недостатъци. Например поради липсата на символ за числото нула, единственият начин тя да се представи е да се използва разстояние между символите. Затова било много важно, ако някой изписвал например числото 'двадесет', да напише двете десетки една до друга без разстояние. Ако имало разстояние между двата символа, числото би представлявало 10 шестдесетици + 10, сиреч числото 610.

тази пълнота. Самият контекст и съдържанието на 17 глава на Откровение също потвърждават гореспоменатото. Както и десетимата царе, които още не са получили царска власт, но за един час получават власт като царе заедно със звяра.

В предишната статия от тази поредица (брой 3/2012) видяхме, че числото шест е числото на труда. Разглеждайки числото 7, е добре да споменем, че в това число ние видяхме една Съботна почивка. Тук 7 показва завършената (пълната) седмица.

Библията е изпълнена с числената символика на числото седем. Имаше седем печата върху книгата, която бе разпечатана от Агнеца, което индикира, че е напълно запечатана, или с други думи, в пълна сигурност. И никой не може да я отвори освен Бог. По сходен начин седемте тръби сочат към пълнотата на Божия съд. От началото до самия край, като достигнем седмицата, всичко е завършено. Или седемте чаши, които са пълнотата на Божия гняв, който ще се излее на земята. Всички тези примери ни насочват към духовното значение на това число. Както и когато Мария Магдалена бе изцелена:

Лука 8:2

„и някои жени, които бяха изцелени от зли духове и болести; Мария наречена Магдалина, от която бяха излезли седем беса“.

Марк 16:9

„И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалина, от която бе изгонил седем беса.“

Господ Исус изгони от нея седем беса, за да посочи пълното Господство на Сатана в живота ѝ. Когато ние сме спасени, ние биваме освободени от връзките на Сатана и той вече няма власт над нас. Числото седем посочва пълното премахване на Сатана от душата ѝ, където сега Бог ще направи обиталище. И какво общо има между Божия храм и идолския храм? Нищо! Сатана е напълно прокуден. А числото седем посочва неговата пълна власт в неспасените. Но по Божията благодат той бива напълно прокуден, когато бъдем спасени.

Левит 4:6

„и свещеникът да натопи пръста си в кръвта, и от кръвта да поръси пред завесата на светилището седем пъти пред Господа“.

Тук виждаме, че кръвта е трябвало да бъде поръсена седем пъти, което е символизирано, че човекът е 'напълно' простен и свършено чист. Също така:

Матей 18:22

„Исус му рече: Не ти казвам: До седем пъти – до седемдесет пъти по седем.“

В тези стихове четем, как Бог ни казва да прощаваме 'седемдесет пъти по седем'. Т.е. не бива да прощаваме само някои грехове или дори буквално четиристотин и деветдесет греха (70x7), но чрез употребата на седмицата ни става ясно, че трябва да простим напълно всички грехове. Ние трябва напълно да прощаваме, колкото и пъти да се съгрешава срещу нас, точно както Христос ни е простил 'всичките' грехове! Седем е умножено по седемдесет (70x7), за да се подчертае цялата пълнота и да ни се напомни, че трябва да любим, както ние сме били възлюбени, безусловно. Както и Христос ни очиства от всичките престъпления, така и ние трябва да прощаваме 'напълно'.

Друг пример за това намираме в Откровението, където Светият Божий Дух е представен като 'седем духа и седем очи'.

Откровение 3:1

„До ангела на сардикийската църква пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии духове и седемте звезди: Зная твоите дела, че на име си жив, но си мъртъв.“

Откровение 4:5

„И от престола излизаха светкавици и гласове и гърмежи. И пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божии духове.“

Откровение 5:6

„И видях между престола и четирите живи същества между тях и старците, че стоеше Агне като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божии духове, разпратени по цялата земя.“

Роговете в Словото обозначават власт. Както видяхме и в Откровение, глава 17, десетте рога на звяра бяха изтълкувани като десет царе, които нямат власт (във времето на написването), но които щяха да получат власт да управляват заедно със звяра. Царете символизират управление, ръководство и господство; Роговете символизират сила и власт (както роговете при животните са ключови за тяхната власт). По същия този начин тук, в глава 5 на Откровението, тези рогове показват Божията сила. За разлика от Сатанинската сила на господство, Божията сила на господство е всемогъща. Седемте рога сочат към целостта на Неговото господство, а седемте очи говорят за всевишността на Светия Дух. А значението на очите е равно на виждане/знание. Има само един Свят Дух (някои неправилно тълкуват, че Бог има седем духа?!), но числото седем тук представлява цялостното Му присъствие по целия свят. Същата е апликацията и за седемте очи. Тази символика ни казва, че Той вижда всичко! Защото Светият Божий Дух е всемогъщ, всеведущ и вездесъщ. И числото седем представя великолепието на тази пълнота.

(7 рога – Всемогъщ) Пълнотата на Неговата сила!

(7 духа – Вездесъщ) Той е навсякъде (в целостта)!

(7 очи – Всеведущ) Той е всезнаещ и всевишен!

Псалм 12:6

„Господните думи са чисти думи, Като сребро претопено в нещот пръст Пречистено

седем пъти.“

Седемте пъти, споменати тук, говорят за 'пълната' чистота. С други думи, в Божието Слово няма нищо нечисто, всичко е съвършено. Словото Божие е безгрешно! А духовното значение на числото седем може да се проследи в цялото Слово.

Откровение 5:1

„И видях в десницата на седящия на престола книга, написана отвътре и отвън запечатана със седем печата.“

Така е запечатана книгата (свитъка), че никой не може да я отпечата освен Сам Бог. И тук седем (7) сочи към 'пълното', 'цялостно' запечатване.

Откровение 10:3

„извика с висок глас, като когато рикае лъв; и когато извика, седемте гръмове издадоха своите гласове“.

Седемте „гръмове“ посочват пълнотата на Божиите изявления (глас). Словото, което изрича, е пълно, завършено и ще бъде изпълнено! Изпълни се тайната. Когато това, което е пълно или съвършено, се изпълни, ние ще познаем, както ние сме познати. Виждаме същия принцип, когато става дума за звука от седмата тръба. Това е 'последната' тръба, цялостното изпълнение на всички тръби.

Откровение 10:7

„но че в дните на гласа на седмия ангел, когато се приготви да затръби, тогава щеше да се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците“.

Тук отново виждаме как числото седем говори за пълнота. Свърши се, завършено е, всичко е изпълнено, всичко приключи! Едната Съботна почивка настъпи. Определените дела, които е трябвало да се извършат за достигане на определена Божия цел са завършени, за да дойде Съботната почивка.

Това е начинът, по който духовният смисъл на числото седем се използва в Словото. Показва ни пълнотата на това, което се разглежда. Същият принцип важи и за кратните на числото седем – като седемдесет, седемстотин или седем хиляди. Добър пример за това е, когато Господ Исус изпраща седемдесетте ученика двама по двама. Те символизират Невястата Христова (Всички изкупени чрез кръвта на Божия Агнец), точно както и седемте събрания в Азия.

Статията подготви Хр. Р.

Роден съм в дом, където от малък съм слушал Божието Слово, възпитаван от вярващи родители на библейските принципи. Повече от богатство е това, но как може човек да не оцени какво има, както и самият аз не го виждах 19 години от живота си. Благодаря на Господа, че е бил милостив към мен и отвори очите ми към Словото Си, от което аз бягах.

На кръщението ми един брат в Господа дойде при мене и ми каза: „Много се радвам за тебе; да си роден в дом на вярващи, е като да си роден в царски дворец, мене Господ ме спаси от улицата...“ Дълго мислих върху това и размишлявах върху истинската стойност на това, което Господ е имал милост да ми подари, но също се чудех как така същевременно и мен Господ ме спаси от улицата.

Тогава се сетих за притчата за блудния син. Сетих се за сина, който поискал от баща си всичко от имота, което му се полагало, и как отишъл с пълна сила в света, за 'да си търси късмета', такъв обаче няма и той скоро осъзнал, че е пропилял всичко и че дори слугите в бащиния му дом имат повече от него. Разбира, че е съгрешил пред Бога и пред баща си, и решава да се върне с разкаяно сърце с цел да измоли прошка от баща си и да го помоли да стане негов слуга... Но ако знаете притчата, ще се сетите, че тя не завършва по този начин, а напротив, баща му го посреща, сякаш синът му се е завърнал от мъртвите. Така и нашият небесен Баща посреща всеки, който дойде при Него не с шепи, пълни с дела, но с празни ръце, всеки, който осъзнае, че е съгрешил пред Него и че в този свят всичко е суета... защото и най-голямото богатство на този свят ще стане на прах. Той ни приема не поради наша правда, а въз основа на жертвата на Божия Помазаник. Нашият небесен Отец ни посреща с радост, въпреки че ние сме съгрешили против Него и заслужаваме Неговият справедлив съд да падне върху нас до вечни векове. Това е възможно единствено, защото Друг понесе този съд върху Себе Си.

Така и аз бях взел всичките поуки и съвети и всичкото Слово, което бях слушал от малък, и въпреки тях отидох в света, за да се науча сам. Безразсъдно бях заменил живота, който води към познание на нашия Спасител, Господ Исус, с живота на временните и краткотрайни удоволствия на този свят, чиято сетнина е погибел. Няма да кажа, че се отдалечавах от Господа, защото човекът в света си е напълно отделен от Бога с изключение на всеобщата Божия благодат, която пада както на праведния, така и на нечестивия, без която нямаше да има живот като цяло. Още от много ранна възраст обаче исках това, което светът предлага и мислех, че знам как да го получа, макар и това, което съм слушал от Божието слово, да

кънтеше в съзнанието ми, че „всичко е суета и гонене на вятъра“, аз бях готов да проверя дали действително е така.

Бог обаче във великата си милост не се опитваше да избяга от мене, както аз от Него, и продължаваше да изобличава сърцето ми всеки път, като чуех благовестието. Със съзнанието си знаех, че това е истината, но не исках да се пусна от света, а Бог иска всичко, включително и живота ти! И всеки път, когато Той заговорише в сърцето ми чрез Светия Дух, аз го закоравявах, слушайки шепненето на дявола: „време има ... ти и без това си още млад, виж първо дали няма нещо хубаво в света, пък ще вярваш по-нататм...“ Обаче към Божията блага вест за спасение човек няма как да остане неутрален, така всеки път, когато отлагаш, ти всъщност напълно съзнателно отхвърляш това, което Господ Исус е направил за тебе на кръста, точно това правех и аз. Защото всеки път, когато Словото те изобличи, ти много добре разбираш: каква участ те очаква, къде стоиш пред Господа на силите и къде заслужаваш да си векови, а в същото време, от другата страна, виждаш Божията ръка, протегната към тебе въз основа на свършената жертва на Христа, извършена лично за тебе. Разбираш и какво ти трябва да сториш, за да се примириш с Бога и да се избавиш от вечния огън, който предстои да погълне всеки, който не се е подчинил на Господа, Който „сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят, защото е назначил ден, когато ще съди света справедливо“ (Деян. 17:30–31). Всички тези неща истинското Благовестие на Исуса Христа ясно и точно изяснява, защото то не е сбор от хорски мъдрости, а е Самият Свят Дух, говорещ право в сърцето на всеки човек. Така и всеки осъзнава тази своя отговорност пред Бога в личен план. И аз самият разбирах тези неща, но въпреки това го отхвърлях, като вярвах в заблудата на змията, че както Словото досега ме е изобличавало, така и занапред ще продължи да ме кани, и в крайна сметка ще се примиря с Бога – един ден... Това обаче е лъжа, Господ е имал огромна милост и търпение към моята душа. Милостта Му се състои и в това, че отрано ме запозна със заплатата на греха – смъртта, когато неколцина мои връстници внезапно скочиха във вечността, без предупреждение. И макар да си закоравявах сърцето спрямо Божието слово, почти с всеки ден, тези събития бяха твърде отрезвяващи, което може би се дължи на човешката безпомощност спрямо смъртта. Една е сетнината на сиромаша и на владетеля, на силния и на слабия, на болния и на здравия. И въпреки че всичко това ми беше пределно ясно, давах ухо и на дявола, който продължи да ме заблуждава и да ме тегли към

света.

Едно от нещата, които Лукавия те кара да правиш, е да изпитваш Бога, а в Божието слово пише: „да не изпитвате Господа, вашия Бог“ (Вт. 6:16). Този неприятел караше и Господ Исус да изпита Бога в пустинята, така кара и нас. Всеки път, когато чуеш Господния призив за спасение в сърцето си и не се покаеш, но отлагаш, като си кажеш, че има време, по този начин изпитваш Бога, сякаш Той е длъжен да търпи опърничавостта ти вечно. Така и аз изпитвах Бога толкова време и единствено поради Неговата благодат не ми бе отнет животът преждевременно, като лесно можеше да ми каже: „Глупецо! Тази нощ ще бъде изискана душата ти...“ (Лука 12:20), и това въздаяние на справедлив съд щеше да Го прослави, защото Той е свят и праведен, а аз – престъпник на съвършения Му закон, и най-вече грешник, пренебрегнал святата жертва, която единствена може да ни примири с Него.

Аз обаче не се стремях нито да върша неща, угодни на Бога, нито пък се опитвах по някакъв начин да се оправдая пред Него. От Божието Слово знаех това, че никой не може да се оправдае пред Бога чрез дела, а може да бъде простен само и единствено по благодат – с вяра и покаяние. И тъй като знаех, че не мога да получа прощение на греховете с дела, то не виждах смисъл да се преструвам, затова тичах в крайността на разврата, пийейки греха като вода!

От това, което бях слушал като малък, бях запомнил, че „всички станахме, като човек нечист и цялата ни правда е като омърсена дреха“ (Исаия 64:6). Този стих буквално гласи, че Бог оприличава добрите ни дела като дреха, носена от прокажен човек (нечист), цялата покрита в гниещи меса, кръв и гной, която дори да бъде изпрана, пак носи заразата в себе си! Дори и да се замени с чисто нова дреха, след известно време тя ще стане същата, ако не и по-зле, защото самият човек в нея е такъв – прокажен! Той се нуждае от съвършено изцеление, не от нови дрехи! Това изцеление става само тогава, когато човек умре за себе си и Бог премахне старото му болно сърце и присади ново сърце с нови желания! Но това старо естество Бог не може просто да го остави безнаказано, то трябва да понесе последствията си, иначе Той не би бил справедлив, ако Си затваряше очите към греха! Така наказанието за това болно естество Той хвърли на Сина Си! Бог „за нас направи грешен Онзи, Който не знаеше грях, за да станем чрез Него праведни пред Бога“ (2 Кор. 5:21)! Божият Помазаник понесе пълната мяра на Божия гняв, който тегне върху тебе и мене! Така всеки, който повярва в Него, не просто става с очистени грехове, не просто става допустим пред Бога, не, но много повече, Бог го счита за праведен, покрит с Христовата правда, дава му чудна увереност в сърцето, че греховете са му

простени и че вече няма никакво осъждение.

Така в Божията промисъл отидох да следвам във Великобритания, където, естествено, не просто продължих в суетния живот, но и се развивах в него. Преди да замина, баща ми ми даде едно писмо от един брат от Англия, в което имаше адресите на няколко християнски събрания, подобни на нашето, в относителна близост до мястото където щях да живея, което приех с лека насмешка, тъй като не мислех, че ще ми остане време за такива второстепенни неща. Не че имах нещо конкретно против, просто имах други приоритети.

Първоначално там Лукавия ме заблуждаваше с друга коварна лъжа. Тъй като от мястото, където имах от всичко по много – приятели, близки, уважение, бях добре познат и какво ли още не..., отидох на място, където няхах нищо и не бях никой. Така постепенно започнах да градя имидж и там взех много сериозно да се занимавам полупрофесионално със смесени бойни изкуства. Тук държа да подчертая, че не спортът е лош, а намеренията на греховното сърце, тъй като в този спорт имаш шанс за отрицателно време да натрупаш много пари и слава, особено в онзи край на света. Сериозно обмислях дори да преустановя учението си, след като получавах редица изгодни предложения и за професионално състезаване. И така дяволът ми казваше: „виж как сам успяваш да се издигнеш от нулата, да стъпиш на високо, ти можеш да си велик!“ Лъжа! И въпреки че по онова време вярвах в тази лъжа, чак после разбрах, че Бог понякога допуска човек да се издигне с грешни намерения, само за да се опомни, след като падне от по-високото.

И колкото повече имах това, което пожелаех, и постигах това, което исках, толкова повече изпитвах вътрешна неудовлетвореност... и след редица тежки контузии и обрати, дойде безсмислието. „Понеже какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби душата си?“ (Марк 8:36), ми напомняше Господ. Също разсъдих, че против Божията воля, колкото по-независим ставах финансово, толкова по-зависим си всъщност. Колкото повече хората те уважават, трупайки светска слава, толкова по-изкуствена и суетна тя става. С колкото и жени да бъдеш, пак никога няма да се наситиш. В каквото и да станеш най-великият, ще дойде друг по-велик, а ти в най-добрия случай ще си станал за поговорка. Осъзнавайки бавно и постепенно това безсмислие, междувременно реших да посетя едно от тези събрания там. Това, което ми направи най-силно впечатление, не бяха всичките различия със събранието в родното ми място, но Словото, което макар в друг превод, на друг език и изразявано с различен стил, ме изобличаваше по същия начин! Тогава си рекох, че това не е случайност и не е вследствие от човешка намеса. Също така там виждах хора, които нямат нищо от онези неща,

за които се бори целият свят, включително и аз, а в същото време имат всичко – в Христа! Вече нямах съмнение, че това е истината, но все още не можех да пусна всичко онова, което имах, или поне си мислех, че имам. Посещавах от време на време събранието, дори се молах за душата си, а след няколко часа се връщах към греха с пълна сила, както кучето се връща на бълвоча си и както окъпаната свиня се връща да се валя в тинята. Не бях готов да отстъпя живота си, да вдигна кръста си и да последвам Господа Исуса Христа към Голгота, мястото, наречено 'Лобно', където не може да настъпи друго освен смърт!

Така минаха близо 2 години, в които Господ бавно, но сигурно рушеше това, което бях градил без основа, убивайки всяка гордост и прочие. В същото време неприятелят ми предлагаше повече неща отвсякога и ми ги поднасяше на тепсия. И макар че почти винаги се възползвах от предложенията му, грехът ставаше все по грешен в очите ми!

И така един ден с някои братя от събранието излязохме и след кратък разговор видяхме, че това, в което те вярват, го вярвам и аз, с тази разлика, че живот у мене нямаше! Тогава те се помолиха за мене и аз също извиках към Господа пред тях – почувствах се щастлив, че съм го сторил, но вътрешен мир и увереност нямаше. Така се прибрах и се молих два дни, като виках към Господа, че ако Той е направил небето и земята, в чието съществуване сме убедени, така със същата сила да ми даде увереност, че греховете са ми простени. Така идната вечер, след като станах от молитва – на пръв поглед безрезултатна, отидох в другата стая в квартирата си, където изведнъж просто бях сломен и без малко да падна на земята, задържайки се едвам, и стоейки на колене, започнах да плача и устните ми благодаряха на Бога, че греховете са ми простени, нещо, което никога съзнателно не бях изричал, а сега не спирах да го повтарям. Тогава такава увереност изпълни сърцето ми, че бях по-сигурен за Божието присъствие там, отколкото за съществуването на всичко останало около мене. Но смисъл да се обяснява това, което не може да бъде изразено с човешки думи, няма. Защото не съществуват думи, с които да може да се опише чувството, радостта, която изпълваше сърцето ми. Не знаех какво или как беше станало, но бях сигурен, че приех върху себе си благословието, принадлежащо лично на Господа Исуса Христа, а Той прие върху Себе Си проклятието, принадлежащо лично на мене.

„Ще Те хваля, Господи, Боже мой, от все сърце и ще славя името Ти довека. Защото голяма е Твоята милост към мен; и Ти си избавил душата ми от най-дълбоката преизподня“ (Псалм 86:12–13).

„Днес, ако чуете Неговия глас, Не закоравявайте сърцата си“ (Евр. 4:7).

Човешкия Син

Иде скоро часът на Човешкия Син,
когато ще стъпи пак на земята,
с голяма слава в миг един
при арахангелски глас и на Бога тръбата!

Но не като малкото бебе в ясла повито,
а кат' Съдията да върши съд страховито!
Няма да възлезе на гърба на осле,
а яздещ бял кон, при открито небе.

На главата Му липсва венецът от тръни,
той е заместен от много корони,
притча не излиза от устата му веч,
а само пронизва острия меч!

Тез Негови коси, които изкубваха,
сега като бяла вълна блестят,
и тез Негови очи, които плакаха,
сега с огнен пламък горят.

Дрехата му бяла – в кръв е цялата обляна,
кръвта на юнаци, хилядници и царе,
които са намерени без бялата премяна,
или са презрели едната сватбена покана.

И макар че на кръста сам да пострада,
сега след Него приижда небесна армада.
Той със сърп в ръката ще жъне земята,
а жената връз звяра – си чадата помята!

Скоро Той иде и нищо не ще Го възпре,
в миг на око – кат' гръм от ясно небе,
мнозина ще изненада като нощен крадец,
а на малцина призвани ще връчи венец.

И чак тогава людете ще осъзнаят –
всички тези, живели в заблуда,
които самоволно не искат да признаят,
че Агнето заклано е Лъвът от Юда!

Ще се крият в дупките на пещерите,
ще викат към планините и скалите:
„паднете върху нас – само скрийте ни“,
„от лицето на земята, молим ви, изтрийте ни!“

„Че гневът Му срещу нас се веч разпали!“
Чуват се отвсякъде стонове мъртвешки,
но и вдън земя да бяха яма изкопали,
не ще се скрият от лицето на Сина Човешки!

Георги Ръсовски

Спътниците на Апостол Павел (2): Варнава

Завършихме предната статия от тази поредица, разглеждайки щедростта и честността на Варнава. А сега ще започнем с друга добра характеристика – неговото смиреномъдрие.

Неговото смиреномъдрие

Много е освежително да се види това Христово качество в живота на Варнава. То е очевидно в неговото общение с братята и поведението му спрямо Бога.

Варнава ценеше своите братя! Когато Варнава насърчи младото събрание в Антиохия, „той отиде в Тарс да търси Савла“ (Деяния 11:25). Защо му бе нужен Савел? Той е осъзнал нуждата от други съработници и е побързал да потърси най-подходящия. Трудът в Антиохия бе пожънал голям успех в огромен мащаб и Варнава е можел да го запази за себе си, но той не е бил дребнав, себелюбив човек! Той е таил Господния интерес в сърцето си. Той не се е трудил в Антиохия за себе си, но за Бога.

Не е ли важно за нас да разпознаваме и ценим качествата и дарбите, дадени на другите служители? Всички ние имаме собствени отговорности, но нямаме за цел да строим индивидуални империи. Така и Варнава е разпознал, че Бог е предоставил съслужители, по-подходящи от него самия, за настоящите цели.

Варнава не поиска да измести своя Бог. В 14 глава на Деяния на Апостолите, в Листра, Варнава е с Павел, когато един човек, куц по рождение, бе чудотворно изцелен. А народът „извика със силен глас, казвайки... богове, оприличени на човеци, са слезли при нас“. След това жрецът на Юпитер понечи да им принесе жертви. А когато Варнава и Павел чуха за това, те „раздраха дрехите си, скочиха в сред народа... казвайки: О мъже, защо правите това? И ние сме човеци със същото естество като вас...“ (Деяния 14:11–15). Тези съработници с твърдост устояха, като знаеха, че трудът за Бога трябва да отдава слава на Бога, а не на тях. Именно тази слава, която е за Бога те не пожелаха за себе си.

Добре ще е и ние да научим този урок! Вземаме ли за себе си слава, която принадлежи само на Бога? Точно заради този грях Ирод „биде изяден от червеи и умря“ (Деяния 12:23)! Всички вярващи трябва да бъдат щедри, смирени

и говорещи истината. **Дейвид Уилямсън**
Всички ние искаме да сме добри мъже или жени. А Варнава е пример на един добър мъж. Тези качества са основа, ако желаем Божието одобрение

Божията благодат, в която той се радваше

Деяния на Апостолите е книга, описваща историята на един преходен момент в Божието работене с човека. А Варнава бързо осъзна този преход. И неговото име е споменато във връзка с красивия израз „Божията благодат“! В интерес на истината, той бе възраждан в тази Божия благодат и я защитаваше, но за жалост за кратко време бе отклонен от нея.

Възраждан в Божията благодат

В Антиохия „като дойде и видя делото на Божията благодат, [той] се зарадва“ (Деяния 11:23)! Както обърнахме внимание в предишната статия от поредицата, едва ли вярващите там са били свършени в слово и дело! Тъй като те са били спасени от една езическа и идолопоклонническа култура, най-вероятно са съществували за тях много трудности! Те са се нуждаели от постоянни напътствия и грижа – това е и една от причините Варнава да потърси Апостол Павел и да го извика в Антиохия. Но независимо какви трудности и недостатъци са срещали, имало е силно доказателство за Божията благодат в действие и Варнава е бил възраждан!

Във всеки случай на истинско новорождение ще има някакво доказателство на Божията благодат в действие. Не бива да се очаква свършенство у младия вярващ. Но когато един човек, който някога е бил мъртъв в престъпленията и греховете си (Ефес. 2:1), внезапно започне да изявява желание да бъде угоден на Бога, да люби Господа Исуса Христа, да е чувствителен спрямо греха и да показва любов спрямо другите вярващи, е крайно време да се възраждаме в Божията благодат в действие.

Защитаващ Божията благодат

В 15 глава на Деянията юдеи пристигат в Антиохия, за да заблудят събранието, „като казваха: Ако не се обрежете според Моисеевия обряд, не можете да се спасите“ (Деяния

15:1). Така събранието, състоящо се главно от езичници, е било в опасност да бъде превзето от лъже-учения. Но Апостол Павел и Варнава стояха рамо до рамо и „се получиха немалко противоречия и спорове между тях“ (Деяния 15:2). Това по-късно се отразява в едно пътуване до Йерусалим и един събор, за което четем в последващите стихове на 15 глава. Именно на тази сплотеност срещу лъже-ученията, заплашващи самите основи на благовестието, трябва и ние в наши дни да сме подражатели. Намират се различия в разбирането на Библията, в които би било неразумно да сме догматични. Но в доктрините на благовестието няма място за две мнения – и ние трябва да се обединим в ясното свидетелство на Словото, що се отнася до тези истини.

Отклонен от Божиата благодат

Не е радостно да отбележим, че за кратко време Варнава бе зле повлиян по отношение на Божиата благодат. Във 2 глава на Галатяни четем как Петър се оттегли от това да яде с вярващите езичници, за да угоди на юдейските особи, които бяха дошли. С други думи, въпреки че в слово Петър да не смяташе, че е нужно обрязване за спасението, неговите действия създаваха впечатлението, че езическите вярващи не са като юдейските вярващи. Резултатът от това лицемерие на Петър бе, че „снего лицемерстваха и други юдеи, така че и Варнава се увлече от лицемерието им“ (Гал. 2:13). Варнава бе увлечен от тяхното лицемерие!

Възможно е Варнава да е имал слабост, когато става дума за личности в събранието. Може би той лесно се е повлиявал от 'големите имена'. Каквато и да е причината, това е едно петно върху характера на един голям Божий служител. Нека се радваме в доказателствата на Божиата благодат, работеща сред вярващите! Нека защитаваме доктрината на спасението по благодат с живота си, ако е потребно! Нека внимаваме да не биваме повлияни от личности, а само от ученията в Божието Слово.

Скръбта от препирнята

Разочаровашо е да завършим нашия анализ на Варнава на такава тъжна нотка. След като се доказва като един прекрасен съработник за Христа. Сърцераздиращата глава в живота на Варнава намираме в Деяния 15:36–40.

Изборът на Йоан Марк

Апостол Павел предлага на Варнава да се върнат по всички места, където са проповядвали

Христовото учение, за да посетят и утвърдят вярващите. Варнава е съгласен, „но беше на мнение да вземат със себе си Йоан, наречен Марк“ (Деяния 15:37). Какъв е проблемът с този избор? Следващият стих ни дава отговор: „Павел не намираше за добре да вземат със себе си този, който се бе отделил от тях още от Памфилия и не отиде с тях на делото“ (Деяния 15:38). Йоан Марк ги бе подвел веднъж. Тогава защо изборът на Варнава е точно Йоан Марк? Неговите причини не ни стават ясни. Трябва да сме внимателни тук да не обвиним Варнава, сякаш със сигурност е грешал. Възможно е поради неговия характер да не е искал Йоан Марк да бъде обезсърчен от предния си провал.

Разпрата с Апостол Павел

Апостол Павел не е съгласен с Варнава. Марк ги е разочаровал вече веднъж – и Апостола видимо се е опасявал, че ще го стори отново. А спорът станал твърде разгорещен и остър. Очевидно емоциите и на двамата мъже са играли роля тук.

Разделение в служението

Пътищата на Варнава и Павел се разделят. Дори на фона на събитията в Деянията на Апостолите това разделение наистина става с голяма скорост. На пръв поглед те изглеждат неразделни, но Дяволът използва този нищожен повод да раздели двама много значими Божии служители! Ние можем да се чудим и да спорим върху мъдростта на двамата. От това, което следва, става ясно, че Варнава понася по-голямата част от обвинението. Но отрезвяващият факт е, че Дявола използва малкото неразбирателство, за да преустанови Божието дело. Ние трябва да помним, че Бог желае единство, а не разделение. Ние сме наставени да положим всяко старание в свръзката на мира да опазим единството на Духа (Ефес 4:3). Тъй като Дяволът знае как да се възползва от нашата гордост или глупост. И тук такъв спор предизвиква разделение, което трябваше да бъде избегнато.

Разгледахме и подчертахме многото позитивни страни, без да пропускаме и негативните! Влиянието на Павловия спътник Варнава в Божието дело не бива да се подценява. Нека сме подражатели на неговото целомъдрие и да се учим от неговите грешки. Защото, ако правим така, ще сме истински помощници в Божието дело.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

Моли се както можеш!

Лицемерно ли е да се молим, когато не ни е до това? Една от най-големите пречки за нашите молитви несъмнено е нашето настроение. Всички ние се сблъскваме с тази трудност от време на време. Дори и когато четем за Божиите пророци, виждаме, че и те са имали същите проблеми. Авакум се е чувствал така, сякаш е гледал дълго време към една празна стена. Какво трябва да направим, когато ни споходят такива настроения? Много лесно можем да си вътълпим, че е лицемерие да се моли човек, когато това не му се прави; но за други работи не мислим така. Ако се намирате в малка стая, затворена отвсякъде за дълго време, рано или късно ще ви стане лошо и ще поискате да отворите поне прозорец, дори и той да се отваря много трудно. И вашата немощ и отпуснатост са доказателства, че на вас ви е трябвало много спешно глътка свеж въздух и че без него вие ще се поболееете.

Ако душата пребъдва в живот, изпълнен с молитва, ще дойде време, когато тези сухи сезони ще отминат. И душата ще бъде изведена, както казва Давид, „на широко място“ (Пс. 18:19) (също значи ‘на напоено място’). Нека нищо не ви обезсърчава. Ако пръстта е суха, продължавайте да я прекопавате. Дори е казано, че за царевицата в сухо време грижата за пръстта е равна на проливен дъжд.

Времето, когато трябва да се молим най-много, е когато сме станали най-апатични. Единственият начин да преборим апатията е да вложим повече старание и усилие, а не по-малко. Така че да се молиш, когато не ти е до това, не е лицемерие, а по-скоро вяност към най-голямото ни задължение в този свят. Просто извикай към Отца и Му кажи, че нещо ти пречи на молитвите, и Го помоли за избавление от тази апатия. А Той ще ни помогне да превъзмогнем нашите настроения и ще ни даде сили да пребъдваме в молитва въпреки тях.

„Когато не можеш да се молиш както трябва, моли се както можеш!“

Когато чувствам, че съм дисциплиниран в молитва, тогава трябва да се моля най-усърдно. „Непрестанно се молете“ (1 Сол. 5:17)!

▲ Предварих зората с викането си; На Твоите думи уповах. (Псалм 119:147)

▲ Господи, на ранина ще чуеш гласа ми; На ранина ще отправям молитвата си към Тебе, и ще очаквам. (Псалм 5:3)

▲ Вечер и заран и на пладне ще се оплаквам и ще стена; И Той ще чуе гласа ми. (Псалм 55:17)

▲ Езикът ми, тъй също, ще приказва за правдата Ти всеки ден. (Псалм 71:24)

▲ Молитвата ми нека влезе пред Тебе като тамян; Подигането на ръцете ми нека бъде като вечерна жертва. (Псалм 141:2)

▲ И нощем песента Му ще бъде с мене, И молитвата към Бога на живота ми. (Псалм 42:8)

▲ Посреднощ ставам, за да Те славя За Твоите справедливи съдби. (Псалм 119:62)

▲ От изгряването на слънцето до захода му Името Господно е за хваление. (Псалм 113:3)

(The Word)

Надмощието над Египет

Избавлението на Израел от египетски плен не е само демонстрация на Божия благодат и милост, но и на велика сила. Вековната борба между силите на доброто и злото е отнесена една стъпка по-далеч и Бог Йехова доказва Своето пълно надмощие над Сатана и неговите помощници.

Свещеникът и Бога

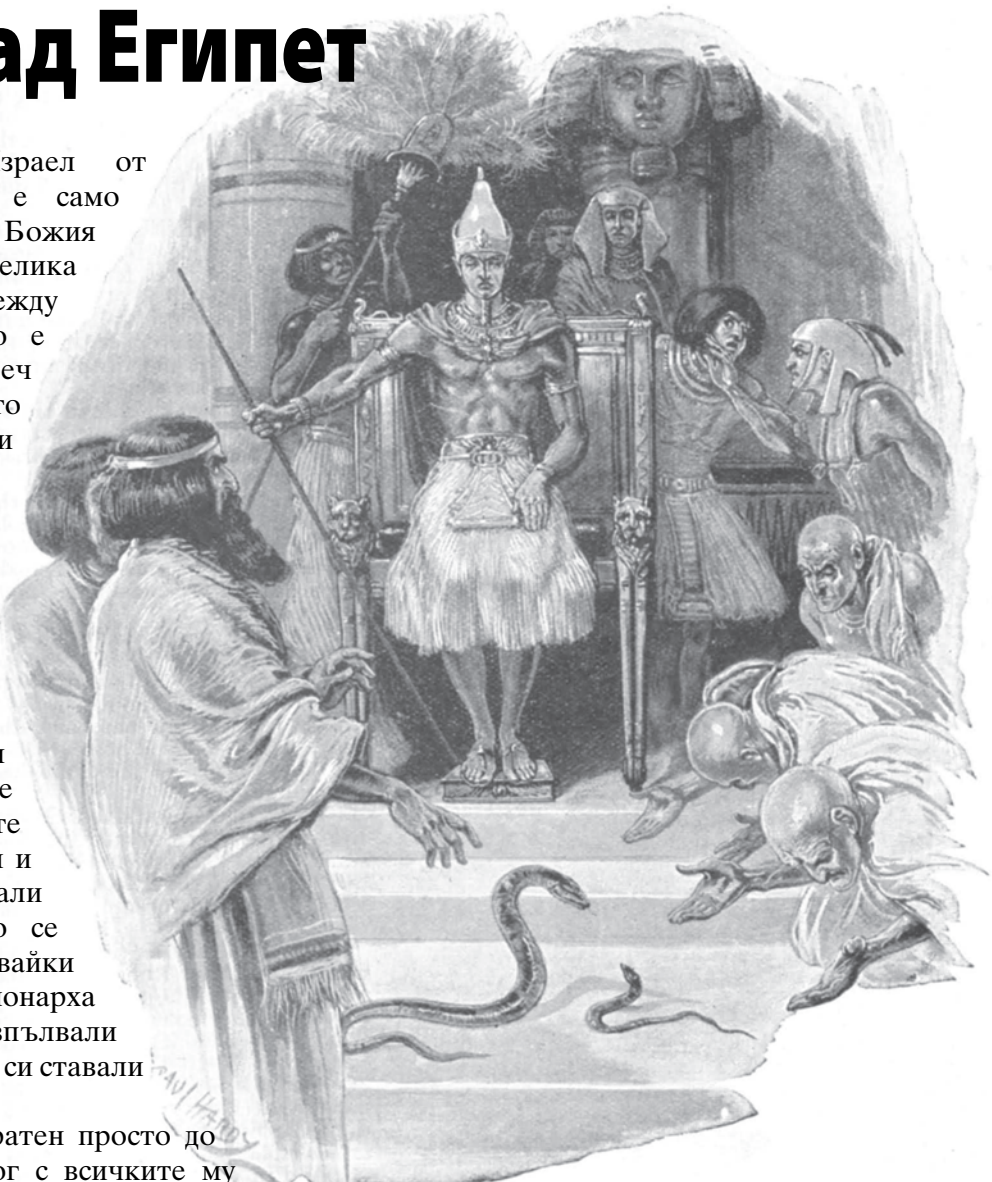
Всеки фараон е твърдял, че е възплъщение на бога-слънце, Амон-ра, и често е назоваван Синът на слънцето. Той е приемал божествено поклонение и почести, както и всичките идоли, изпълващи египетските храмове. Свещеници, пророци и магьосници са го обкръжавали постоянно, а простолудиято се е кланяло до земята, отдавайки му почит. Изображения на монарха (особено на Рамзес II) изпълвали храмовете и дори сами по себе си ставали обекти на поклонение.

Затова Моисей не бе изпратен просто до един цар, а до един лъже-бог с всичките му лъже-свещеници и лъже-пророци. Затова и неслучайно „Господ каза на Моисей: Ето, поставих те бог, срещу фараона; и брат ти Аарон ще ти бъде пророк“ (Изход 7:1). Така че Бог въздигна Моисей да бъде това, което египтяните погрешно твърдели за себе си. И Бог промисли да изяви силата Си и мъдростта Си чрез презрения израилтянин.

Змията

Богинята – пазителка на фараона, винаги е била илюстрирана като змия (обикновено аспид или 'базилиск'¹), царят носел и змия от чисто злато на короната си. Змии често украсявали трона и други царски места. Затова, когато двамата израилски пратеници стояли пред монарха, от най-голяма важност било превръщането на жезъла в змия (Изход 7:10). Това обаче, както знаем, не смайва египетските

¹ Митично влечуго, поразяващо с дъха и погледа си.

магьосници, тъй като те били експерти в омайването на змии – което е било често практикуван занаят на изток, и техните змии често ставали неподвижни като пръчки и мигновено възвръщали обичайните си движения. Без проблеми влхвите повторили чудото (най-вероятно, както и в други случаи, всеки един от тях държал именно такава жива 'пръчка' в ръцете си) и така други змии пропълзели пред царя. Но техният триумф бил твърде кратък, тъй като „Аароновият жезъл погълна техните жезли!“ И по един недвусмислен начин Бог демонстрира своето надмощие и ясно доказа, че дори фараоновата пазителка богиня е подчинена Нему.

Думата за 'змия', която е използвана тук, всъщност има значение 'змея', което също не е маловажно, като се има предвид, че сам Сатана е описан по този начин в Откровение.

Въпреки знаменията и предупрежденията

царят закоравява сърцето си и отказва да пусне израилтяните. И като следствие от това напастите на Господа Йехова идват върху него една по една, докато накрая при смъртта на първородния му син той прекланя коляното си към волята на Предвечния.

Десетте напасти, които сполетяват Египет, не са случайно подбрани, а са божествено избрани с определена цел и всяка една от тях е насочена към някое от египетските божества. Зад езическите символи стоят нечисти духове, подчинени на своя господар – Сатана, и именно срещу него е протегната Господнята ръка.

И докато принципно има предупреждения преди напастите, всяка трета напасть върхлита без предупреждение. Първите три напасти падат както върху египтяните, така и върху израилтяните, а останалите седем само върху египтяните, като всяка следваща е по-тежка от предходната.

Проф.Д.М.Блейр посочва, че има определена медицинска последователност в някои от тези напасти. Първата е превръщането на водата в кръв, органична течност, която в такъв субтропичен климат бързо започва да гние и да смърди. Гниещата органична тъкан от своя страна е благоприятна среда за размножаване на всякакви видове нежелани организми и бързо след това идват ордите жаби, които се развиват в гниещите води. Жабите измират и са струпвани на разлагащи се купчини, и цялата земя засмърдява. Гниещата земя се изпълва с мушици, твърде възможно е тези мушици да са били ларвичната форма на рояците мухи, които са следващата напасть. Мухите са мощен преносител на всякакви инфекции и вероятно именно те са движещото средство за разпространение на септичните зарази, които засягат животните и хората в следващите напасти. Чрез разглеждането на тази медицинска последователност по-никакъв начин не се омаловажава свръхестествеността на тези напасти; тъй като Бог контролира времето и мястото в тази поредица.

Първите две напасти са симулирани от влъхвите, след като Моисей им ги предрича. Третата напасть обаче не е предричана и влъхвите полагат напразни усилия да повторят Моисеевото дело.

1. Водата, превърната в кръв

След като твърдоглавият монарх е предопределен за последиците от неговата упоритост, първата напасть сполетява земята му и Нил, и всички египетски води са превърнати в кръв, рибите измират и водите засмърдяват. След лятното слънцестоене Нил обикновено почервявявал и се размътвал поради присъствието на миниатюрна зеленина и микроорганизми, но това никога не е имало отрицателен ефект върху живота на рибите и никога не е предизвиквало появата на лоша миризма. Чудото обаче се случва през зимното слънцестоене, водата наистина е превърната в кръв, а не просто почервявя като кръв, рибите измират и се разнася зловонна миризма.

Нил е източникът на просперитет в Египет; а рибата в реката е основната храна на по-бедните хора, като и реколтата зависи от преливането ѝ. Напоителни поточета се спускат от Нил към всяка градинка и почти всяко материално благословение води началото си от реката Нил. Именно поради тази причина реката се превръща в обект на благоговение, хората се кланят на нейния дух като на бог и в жертва на реката ежегодно се принася девица.

Речният бог Хапи, или Ну, е един от главните богове в Египет и „съдбата над реката“ – както пише един писател – „не е бил спонтанен акт, но официален удар срещу лъжата и богохулството в почитането на река като Бог“. Тази напасть красноречиво обявява, че Йехова е по-велик от речния бог и реката. Озирис² също е асоцииран с Нил, а негов смъртен враг е Тифон, едно много зло и коварно божество, което винаги е изобразявано в кървавочервено. В негова чест се жертват червени волове, а неговият кървав символ осквернява всеки, който се приближи до него. Впоследствие превръщането на водата в кръв за египтяните би имало значение на победата на Тифон над Озирис и обезличаване на националната им религия.

2. Жабите

Отдыхът на фараона от кървавото знамение не променя обаче неговото състояние и Бог поражда отново земята. „И Аарон протегна

² Египетски бог на отвъдното.

ръката си към египетските води и жабите излязоха и покриха Египетската земя.“ Обикновено жабите са безобидни животинки, които избягват населените местности, но в този случай те нахлуват в къщите, леглата, пещите, нощвите; и в интерес на истината няма място, където да не е пълно с жаби. Яденето, готвенето, спането и всякаква работа са възпрепятствани заради крякащите вредители. При пълноводие на Нил жабите покриват цялата река и всичките канали, но това не е обичайният период на пълноводието.

И това не е просто случаен удар. Жабата е свещено животно и се вижда изрисувана на много древни египетски монументи. Изрисувани малки жабки често се носели като талисман против уроки. Това също така било символ на ембриона на живота и на Пта, бога с жабешка глава. Някои учени потвърждават, че на някои много древни плочи с йероглифи жабата седи на листо от свещения за тях лотос³ като символ на Нил или на Озирис, слънцето. Жабата била подвластна на богинята Хеки, едно от висшите божества. Хеки от своя страна била жената на създателя-бог: а част от нейната 'длъжност' била да контролира жабите и да пази земята от тях. А тази напаст ясно и точно демонстрира, че тя е безсилна пред Господа Йехова. Защото при Неговото слово нейният контрол изчезва и цялата земя загъмжава от жаби.

3. Мушиците

Третата напаст връхлетява без предупреждение. Аарон удря земната пръст с жезъла си и цялата земна пръст се превръща в мушици по цялата египетска земя. Вредителите, за които става въпрос, най-вероятно са били пясъчни мушици, но твърде възможно е да са били неприятните източни кърлежи, които се прилепват към хора и животни.

Египетската пръст също е смятана за свята и е била под протекцията на друг бог – Себ. Но самата пръст, която тези хора почитали като свята, сега размножавала тези опасни насекоми. Египетските свещеници са били изключително прецизни, що се отнася до тяхната хигиена: къпали са се поне два пъти дневно и са бръснели цялото си тяло през ден, за да предотвратят появата на въшки или каквито и да било други нечисти гадини по себе се, които биха ги осквернили и биха им попречили да извършват свещенодействията си. От свещената пръст обаче сега излизали противни вредители, които

ги осквернявали. Така Себ се оказал напълно безсилен да защити пръстта на Египет или свещениците си. По този начин Господ Йехова показва Своето надмощие над Себ и Своето презрение към фалшивата святост на свещената пръст и на свещениците на лъже-боговете. Дори и влѣхвите са принудени да признаят, че това е „Божи пръст“ (Изход 8:19).

4. Рояците

За първи път тук има положително разграничение за евреите. Къщите на египтяните са пълни с рояци насекоми, но в Гесенската земя няма нищо. Официалните преводи гласят, че рояците са от мухи, но в оригиналните текстове такава подробност липсва и използваният термин по-скоро предполага смесица от всякакъв вид насекоми. Има различни версии за най-големите вредители в древен Египет и докато едни смятат това за пясъчна муха, други споменават бръмбарите.

В резултат на това рояци мухи биха означавали, че Веелзевул, богът на мухите, е омаломощен, но рояци от бръмбари би имало още по-силно значение. Амон-ра е имал глава на бръмбар, но бръмбарът е бил символът и на бог Пта, който също носел титлата „бог на земята“. Тази емблема също е била белег на власт: царят и всичките му главни офицери носели скараabei, или пръстени с камък, върху който е изобразен бръмбар. Някои смятат, че честта на Аалу, бога на плодородната земя, и тази на Кнему, бога на сградите, също е била засегната в това бедствие. Но и в противен случай Господ показва своето надмощие най-малко над Веелзевул, Амон-ра и Пта.

5. Морът върху добитъка

Петата напасть морът (буквално 'чума') върху добитъка. Волът и кравата са били на голяма почит сред египтяните, а също и въплъщения на бога-бик Апис и бога с кравешка глава Хатор. В някои храмове обект на поклонение ставал и жив бик, който бил въплъщение на Апис или Менту. А сега остра чума – вероятно заразна животинска треска – напада свещения добитък и взема много жертви. Може би за мнозина това не е било просто удар срещу Апис или Хатор, в смисъл че са били неспособни да избавят своите подчинени, но и самите божества (бивайки въплътени в тези животни) направо били унищожени. И още веднъж Бог Йехова доказва, че е по-силен от езическите божества.

³ Египетски лотос (бот.).

6. Гнойните циреи

Хора били изгаряни живи в жертвоприношение на бога на злото Тифон или Сет и пепелта от жертвите била разхвърляна във въздуха с цел благоденствие на мястото, където попадне.

А Моисей в присъствието на фараона взема пепел и го хвърля във въздуха, в подигравателно предизвикателство към Тифон. Но вместо да донесе благоденствие, докарва гнойни циреи и рани. Свещениците, осквернени от възпалението, не са имали право да служат на боговете си, така служението на тези лъже-богове било преустановено за известно време.

Отгоре на всичко богинята на въздуха Неит, 'кралицата на небето', става средството за пренасяне на зараза вместо благословение. А Бог Йехова отново изявява своето могъщество и безсилието на боговете и богините.

7. Градушката

И поради коравосърдечieto на фараона Бог изпраща още една напаст – ужасяваща градушка, придружена от светкавици и гръмотевици, която унищожава всички незащитен добитък и всички треви на полето. Храната, облеклото и търговията също са потърпевши от тази съдба.

Шу, богът на атмосферата, се оказва безсилен да контролира елементите. Секхет, богинята на огъня, също е поразена. Вода, огън, земя и въздух са били почитани, но Йехова доказва, че те всички Му се подчиняват.

8. Скакалците

Египтяните много се боели от скакалците и техният поразителен ефект върху земеделието, затова те редовно принасяли жертви на бога на скакалците Серапис, за да не допуска опустошение. Също така обект на поклонение е бил и Мин, богът на земеделието и жътвата.

Но вследствие на царската упоритост земята е покрита от милиони скакалци и всяка зеленина е унищожена. Молбите към Серапис и Мин са безплодни: Бог Йехова доказва своето надмощие над египетските божлета.

9. Тъмнината

Амон-ра, богът на слънцето, е бил почитан от всички египтяни и Фараонът се смятал за

неговото въплъщение.

Затова деветата напаст идва под формата на тридневна пълна тъмнина – плътна черна завеса, която е непробиваема. Амон-ра, богът на слънцето по пладне, бил напълно безсилен да прокуди мрака. Хоръс, богът на сутрешното слънце, и Тем, богът на залязващото слънце, не могли да прокарат дори лъч. Върховната власт принадлежи единствено на Йехова.

10. Смъртта на първородните

Фараонът бил предопределен за крайните последици на неговата опърничавост (виж Изход 4:22-23). Напастите са давани и като допълнително предупреждение, и като възможност за покаяние и послушание. Но тъй като царят останал с кораво сърце, Бог ударил с последната от напастите и първородните на човек и животно са сразени.

Първородните се принасяли в жертви на боговете, така тази напаст уронила престижа на Тот, „самосъздалия се бог“, както и на Баст, богинята на живота и плодородието.

Животните посочвали символично лъжливите божества на Египет, тъй като почти всички имали животински представител. В очите на простолюдието синът на Фараона (който е бог) също е бил смятан за бог. Обаче никой от боговете не бил способен да даде някаква защита от пратеника на смъртта. По този начин Господ Йехова показва веднъж завинаги Своята върховна власт над всички тези лъжливи божлета, както и върховна власт над могъщите духове, които направлявали злите духове, криещи се зад всяко едно от тези почитани езически божества.

(The Word)

Страх и лудостта

Страхът е доминиращата емоция в случката с демоните от Гадаринската земя.

В интерес на истината, имаше двама демонично обладани човека, които посрещнаха Господ Исус, когато ладията му пристигна на източния бряг на Галилейското езеро. Така записва Матей, след което описва чудното изцеление и на двамата (8:28–34). Марк (5:1–12) и Лука (8:26–39) много по-подробно описват същото събитие, като споменават само за по-известния от двамата мъже, но случката е същата.

Централната тема на това чудо ясно се вижда в явното превъзходство и господство на нашия Господ над Сатана и неговите подчинени – дори и в освобождението на неговите роби. Но второстепенната тема – страхът, също е важна, тъй като се наблюдава през цялата история, и то на различни етапи.

Държанието и на двамата, обладани от бесове, е невменяемо и агресивно. Те били толкова свирепи, че хората избягвали въобще да доближават гробищата, където те живеели (Мат. 8:28).

Въпреки това тези същите бесове, които ги обладавали, разпознаха Господа и бяха твърде уплашени. Знаейки Неговата власт над тях, те го попитаха дали е дошъл „да ги мъчи преди определеното им време“ (8:29). След като ги прогони от двамата човека, Той позволи на бесовете да влязат в едно стадо свине и цялото стадо се спусна надолу по стръмнината в езерото и загина (8:32).

Сега бе ред на свинарите да се уплашат. И така те „побегнаха“ до близкия град и разказаха всичко, което бе станало (8:33). Хората от града от своя страна излязоха всичките вкупом. А когато видяха промяната, която са претърпели обладаните от бяс, и чува какво се е случило, те на свой ред бяха обзети от голям страх (Лк. 8:35–37). И помолиха Господа да напусне страната им.

В тази история могат да се разграничат три вида страхове. Първо, страхът, основан на човешки разсъждения; той е основан на правилни съждения, тъй като хората от околността с право са се бояли за живота си от близостта на тези твърде агресивни човеци. А също така и бесовете с право са се страхували от Божия Син.

За християнина обаче, в пълен контраст на това, правилното отсъждане премахва страха. Нашият Господ ни казва, че страхът е доказателство за слаба вяра. В потвърждение на това, точно преди описанието на това чудо, когато малката ладия е застигната от бурята, Господ смъмря изплашените Си ученици, казвайки: „Защо сте страхливи, маловерци?“ (Мт. 8:24–26). Защо са се уплашили, след като Той е в лодката с тях?

Ние трябва да се боим само от Бога и дори тогава като деца, които са скъпи за сърцето Му (Ефес. 5:1). Но ние не трябва да се боим от обладаните от бесове. Яков ни казва: „противете се на дявола и той ще бяга от вас“ (Як. 4:7). А Йоан отбелязва: „Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света“ (1 Йоан 4:4).

Вторият вид страх е истеричната паника. Тя е демонстрирана от свинете, които се втурват и се издават във водата, и от свинарите, които побягват към града.

Паниката е внезапен, неоснователен страх. Паниката като чувство е глупаво за вярващия, както и следното слово доказва:

Когато израилтяните бяха изпаднали в паника край бреговете на Червено море, Моисей им каза: „не се бойте; стойте и гледайте изцелението, което Господ ще извърши за вас днес“ (Изход 14:13).

Когато Илия побягна на планината Хорив, Господ го успокои, когато не му се изяви във вятъра, земетресението или огъня, а в тих и нежен глас (3 Царе 19:11–12).

По време на бурята, когато отвеждаха Апостол Павел към Рим, войниците и моряците на кораба бяха обзети от паника. Апостола ги успокои, като взе хляб, благодари на Бога пред всички и разчупи и започна да яде“ (Деяния 27:35).

Където е Господ, там има мир и спокойствие!

Третият вид страх, който виждаме у хората от града, е суеверният страх – от неправилното тълкуване на нещата. Техният страх от Христовата сила ги подтиква да го помолят да си върви. Изгонват Този, Който е кротък и смирен по сърце, и Който „не би пречупил смазана тръстика“.

Те явно не са познавали характера на техния Бог и на Неговия Помазаник или са си мислели, че Христовата сила идва от източник, различен от Бога. Може би ако са знаели Писанията по-добре, те щяха да постъпят различно, така например, когато Писанията им говорят за идващия Цар като такъв, Който докарва изцеление (Зах. 9:9). Или че такава сила не може да има у друг освен у Бога. Не каза ли Бог: „Аз съм Господ и няма друг; няма бог освен Мен“ (Исаия 45:5).

За вярващия днес Апостол Павел изразява същата истина: „знаем, че никакъв бог, изобразен от идол, няма на света и че няма друг Бог освен Един“ (1 Кор. 8:4).

Точно тук може да е имало и още един допълнителен вид страх – страхът на хората от финансови (материални) загуби, а именно погиването на още свине, ако Господ бе останал сред тях...

За християнина тревогата за финансови загуби показва духовна незрялост или ходене по плът. Тъй като нашият Господ ни е казал да не се безпокоим какво ще ядем или какво ще пием. „Небесният ви Отец знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:31–33). Апостола пише на филипяните: „Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава в Христос Исус“ (Фил. 4:19).

И накрая, ще разгледаме едно погрешно заключение, до което достигат много хора, четейки тази случка. Тъй като поведението и на двамата човека, обладани от бесове, е невменяемо, някои хора смятат, че всички психичноболни са обладани от бесове.

В конкретния случай за мъжете от Гадаринската земя може да се каже, че причината за тяхната невменяемост е вследствие на демоничното присъствие. Ако направим статистика обаче на всички чудеса, извършени от нашия Господ, ще видим, че по принцип обладаването от тези зли сили може да се прояви по много разнообразни начини. Нашият Господ изгонва бесове от епилептици, паралитици, глухонеми и слепи и те биват изцелени. Със сигурност никой не смята, че всеки засегнат от някоя от тези болести е непременно обладан.

Но нашият всемъдър Бог не ни оставя да се чудим сами. Той ни дава пример в Словото за един човек, който Сам Бог направи невменяем, за да изпълни Неговото намерение – този човек бе Навуходоносор, който бе поразен, за да може да отдаде почест и слава на Върховния Бог (Дан. 4:28–37).

Така че християнинът трябва да подхожда с внимание и грижа към психичноболните, но страхът не е от полза на никого и само служи за наше заблуждение. „Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и целомъдрие“ (2 Тим. 1:7). Затова и съвършеният страх от Бога прогонва всеки друг страх!

(The Word)

Кървави стъпни жъм слънцето

Знаменитите стълби, по които ежедневно, съпроводени от стражи и свещеници, се изкачвала поредната жертва

„И така, Исав се засели на Сиирската поляна. Исав е Едом. Ето потомството на Исава, праотец на едомците в Сиирската поляна“ (Битие 36:9).

Алексей Опарин

(От дневник на археолог)

Част 3

„Пътят до града представлява тесен проход с дължина около 2 км и ширина около 10 метра. Гледката наистина е незабравима. От двете страни са надвиснали червенокафеникави скали, височината на които достига до 100 м. Над главата синее плоско небе, а под краката се усеща едрият пясък, миришец на влага и плесен. Сега като че ли ни става ясно защо римляните в течение на години не могат да превземат Петра. Неговите жители блокирали единствения тесен проход, който води в града крепост. По този начин жителите на Петра можели с малко усилия да задържат цяла армия. Червените скали са лишени от растителност. На едно място скалите в прохода се сближават до 4 м, а височината им достига 84 м. След час път на изхода, когато свършва проходът, заставаме изумени в едно тъмно отворстие с ширина 2 м, откъдето пред нас се разкрива ясно осветено розово здание с колони и изящни фронтони. Още малко търпение и пред нас се вижда ад-Дейр, една от монументалните гробници на Петра.“

И така, единственият вход към Петра е този проход от естествени скални стени. Когато имало проливни дъждове, тесният проход се превръщал в истинска бурна река, която помирала всичко по пътя си. На места скалите тол-

кова се сближават, че могат да минат само 2-3 човека. Проходът свършва с гледката на знаменитата постройка Казнат ал Фарун с 40-метрова фасада, известна още като Съкровищницата на фараона.

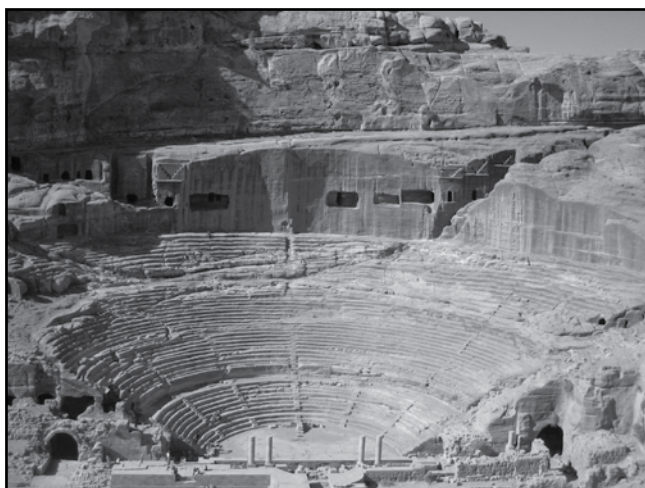
Сама по себе си площта на Петра е сравнително малка, но въпреки това на тази площ са разположени десетки дворци, стотици светилища, а всеки един от домовете може да се наречен малък замък.

Друга от запазените гробници е с триъгълни форми, което не е случайно, защото тези хора са се покланяли на Бога на слънцето и тези подобни на пирамиди форми символизирали слънчевите лъчи.

Съдът в древна Петра се разпростира на височина повече от 85 м, като е направо удивително как при наличието на толкова примитивна техника по онова време жителите са могли да работят на такава височина и да проникват в скалните маси на голяма дълбочина. Това остава все още загадка за съвременните инженери и математици.

В един от храмовете има ниши, които сега са празни, но по онова време в тях е имало статуи на богове, така че в богослужението да участват повече, тъй като вътре в храма са се събирали малко хора. Таванът на този храм, както и на

Театърът в Петра

другите сгради, представлява цяла монолитна скала и когато съвременни инженери направили математически изчисления, според тях би трябвало таванът да рухне още по време на строежа върху главите на строителите, но не е ясно защо и по какви закони на математиката този таван, който тежи стотици тонове, стои и до днес.

Интересно е да се отбележи, че във всяка къща в Петра имало малко количество камъни и понеже всичко било издълбано в скала, когато в града нахлували врагове, жителите затваряли прозорците и входовете на своите домове и те ставали като монолитна скала (изглеждало като скулптура върху скалата, без да има вид на жилище), а жителите по тайни входове излизали от домовете си и нанасяли големи поражения на враговете.

В повечето от зданията преобладавали кръгли елементи или диск, които символизирали слънцето. Театърът в Петра е удивляващ с това, че е помествал повече от 11 хиляди зрители, а другата особеност се състояла в това, че имал поразителна акустика. Човек, който стоял в източната страна на театъра, можел да говори шепнешком на човек, който се намирал в западната. Много от думите в ролите се изигравали с шепот, който се чувал и на най-високите пейки. Това се постигало с определен наклон на всяка от пейките, на които се седяло. И днес, запазвайки тази акустика, театърът в Петра поражда с удивителната си архитектура.

Много от археолозите, които познавали Библията и пророчествата за този град, повярвали в Бога, виждайки ясно изпълнението на Божиите думи над този народ и култура. Един от тях записва:

„Иска ми се невярващият да застане на моето място сред развалините на града, да отвори

Книгата на свещените писания и да прочете думите на вдъхновения пророк, които са писани тогава, когато този ъгъл от пуста земя е бил един от най-великите градове в света. Представям си как ще бъде шамаросан някогашният присмивател, как ще пребледнее и ще затреперят устните му от страх, сърцето ще забие учестено, тъй като разрушеният град вика с могъщ и властен глас като възставащ от мъртвите. И нека не вярва в Моисей и пророците, но не може да не повярва на почерка на самия Господ, заклеен в тези изоставени вечни руини.“

От града се разкрива невероятна гледка, която ясно говорила за своя Творец (защото както Библията, така и творението ни говорят), но тези жители сякаш не могли да видят това.

Знаменитите стълби, по които ежедневно, съпровождани от стражи и свещеници, се изкачвала поредната жертва... Всеки човек, определен за жертва, разбирал ясно, изкачвайки се по тези стълби, че се приближава към своята смърт. В подножието на стълбището се събирала многохилядна тълпа, която чакала кръвта да облее стъпалата като символ на това, че Богът на слънцето е приел поредната жертва.

И накрая – олтарът, на който се принасяли човешките жертви. Той започвал от последните 7 стъпала, по които вървял осъденият. Какво представлявали тези седем стъпала? Те са духовен образ на нещо, показващо характера на тъмнината и злото и съдбата на ходещите в нея.

Седем са стъпките, които е изминал древният Едом, а не вървим ли и ние по тях? Ето първото стъпало:

1. Подчинение на моментното желание на плътта, пренебрегвайки всичко останало. Ние виждаме от историята, че Исав не се поколебава да жертва първородството си за една паница леща, понеже е гладен. Трябва винаги да си даваме сметка за плодовете на това, което искаме, и последиствията от него.

Олтарът

2. Второто стъпало е непослушанието към Божиите предупреждения да не се свързва с хора, които не познават Бога. Непослушанието на това внесе в живота на Исав цялата зловеща култура на тези човеци, но заедно с това и последващата гибел. Това се вижда и при Соломон, който замалко не погива от подобни действия. Да внимаваме под влияние на какви хора се намираме, тъй като това слага печат не само на живота ни, но и на съдбата ни.

3. Третото стъпало е завистта към ближния. Тази завист се открива не само между Исав и Яков, но и у техните потомци. Завистта изпълва сърцето на Саул спрямо Давид, на Ахав спрямо Навутей и т.н.; завистта изяжда човека отвътре и той вече е лишен от здравомислие и приликата му с Бога и доброто отстъпват на всякакво зло дело.

4. Четвъртото стъпало е злорадството, породено от завистта. Всяка една победа и успех на Яков поражда у Исав завист, а поражението върху Яков Исав приема като своя победа. Завистта винаги ражда злорадство. Когато някой ни направи зло и му се случи нещо лошо, веднага казваме: така му се пада, но доколко можем да простим на даден човек?

5. Мъст. Когато има завист, има злорадство, има и мъст. Независимо къде сме родени, какво правим, ако не простим, без съмнение ще стъпим на това пето духовно стъпало.

6. Мъстта не след дълго прераства в открита вражда. Повече от две хиляди години има война между потомството на Яков и Исав. Две хиляди години се лее кръв между двама братя.

7. Горди и самоуверени, жителите на Едом построили непристъпна крепост, която се намирала на върха на планината. Те смятали, че нищо и никой не може да им навреди, но думите на пророк Авдий казват, че те подобно на орел се възвишават и си мислят, че нищо не ги грози. Така и Новоходоносор се възгордя, и Валтасар, който също си помисли, че е недостъпен и недостижим. Но за да стъпим на това последно стъпало, не е нужно да бъдем като Новоходоносор или като Валтасар, или като някой от царете на Едом. Може да сме на най-ниското място в социалната стълба, но това не е пречка за греха и гордостта да ни поставят на това седмо и последно стъпало.

8. Падение – това е следващото стъпало, което всъщност не е стъпало, а бездънна пропаст, която отвежда в погибел. Това стана с Едом, но е и предупреждение към всички, които не вървят в пътя Господен: „Има път, който се вижда прав

на човека, но краят му е пътища към смърт“ (Пр. 14:12).

Човешката природа е такава, че винаги гледа другия, но не и себе си. Ето защо нашият поглед трябва да е отправен винаги към Бога, Който ни казва ясно какво да направим: „Така казва Господ:

Застанете на пътищата, та вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си; Но те рекоха: Не щем да ходим в него“.

Да застанеш на пътищата, означава да се спреш в забързаното си ежедневие, което винаги се опитва да „убие“ времето, което ни е дадено, и да попиташ и потърсиш пътя, който води в живот. Господ Исус каза: „Аз Съм Пътя, Истината и Живота“.

Единият път е пътят на Едом, а другият път е пътят на благословението, щастие, радостта и мира.

Така историята на този град показва духа на безбожието и на многото антихристи, който шетат по света, а в последните дни този дух ще засили своето проявление и ще покаже много знамения. Как действа Сатана? Чрез заблуждение и имитация на истината, а това е лукавство и лъжа – основните характеристики на царя на тъмнината. Този град, който е построен в скала, на кого всъщност се оприличава? Не се ли опитва да се оприличи на Канарата Христос, върху Когото се гради църквата (Божие събрание – бел. ред.). Градът е извисен, пленителен със своята красота и изящество, но изпълнен с грях. Олтарът с тези седем стъпала иска да имитира нещо много възвишено, тъй като седем е божествено число, говорещо за пълнота, но жертвите, които се принасят там, са всъщност самите хора. Няма заместнически жертви, самият човек застава там. Да! Такива са олтарите на Сатана и неслучайно Господ Исус го нарича човекоубиец. И както това царство се е издигало, стремейки се да достигне самите небеса, така постъпва и Сатана. Но следва падение и окончателна разруха. Това, което се случва с града, ще се случи и с царството на Сатана и неговите ангели, а също така и с всички, които останат на негова страна. Ти, който четеш тези редове, ако нямаш прощение на греха си, побързай да потърсиш и да получиш този Божий дар, защото имаме само един живот, в който можем да се примирим с Бога, да потърсим добрия път и да ходим по него. Амин.

Статията е подготвена от Емилиян Борисов.

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

Общи изрази

Често чуваме хора да възкликват с общи изрази: „Всеки знае, че...“ или „Очевидно е, че...“, или „Всеки здравомислещ човек ще знае, че...“. Такива и подобни изрази показват, че всеки, който

не е съгласен с наложеното обществено мнение, спада към малцинството и трябва много да внимава, дори да се срамува, ако реши да изрази разногласието си. Но в повечето случаи, ако общото човешко становище бъде анализирано, ще се установи, че то до голяма степен е погрешно. Но когато Бог говори, Неговите думи винаги са истинни, неоспорими и напълно верни. По-долу следват Божии предупреждения, които заслужават пълното внимание на всеки читател, защото те засягат всекиго, тъй като всички човеци са вързани от връзките на греха, чиято заплата е смърт, както е казано: „Защото вече обвинихме юдеи и езичници, че те всички са под грях“ (Римляните 3:9); „Но Писанието затвори всички под грях“ (Галатяни 3:22).

Тези два цитата показват, че всеки човек е подчинен на греха и Божието твърдение не изключва никого, дори и теб, скъпи читателю! Същото гласи и Старият завет, където както псалмопевецът, така и пророкът са в съгласие с това Божие твърдение. „Всички се отбиха от пътя, заедно се развратиха; няма кой да прави добро, няма нито един“ (Псалм 14:3), „Всички ние се заблудихме, като овце, отбихме се всеки от своя път“ (Исая 53:6).

Бог дава заповед на всеки човек. Бог „сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (Деяния 17:30). Покаянието представлява един пълен обрат, състоящ се от скръб и печал поради греха. Илюстрация на покаяние виждаме при по-малкия брат от притчата за блудния син в Лука, глава 15. Той напуска бащиния си дом и отива в далечна страна, където смята, че има всичко, от което се нуждае. Този син обаче разбира, че е грешал за всичко, и съжалява, че въобще е напуснал бащиния си дом. Скръбта обаче не го връща при баща му. Той трябва да действа. Така, когато един човек разбере, че Бог е прав, а той грешил, и искайки да отиде към Бога със смирено сърце, ще бъде посрещнат, както блудният син – с добро.

И единствената причина, поради която това е възможно, без да се прави компромис с първоначалното Божие заключение, се крие в смъртта на Божия Син на кръста: „Той (Господа Исуса Христа) е умиловител за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят“ (1 Йоан 2:2). И ние можем да се възползваме от тази смърт, когато се уповаваме на Господа Исуса Христа като наш Спасител. „Именно Божията правда, чрез вяра в Исус Христос, за всички и на всички, които вярват; защото няма разлика“ (Римляните 3:22).

Отказът на това спасение би означавал вечно осъждение за всеки: „И който не бе записан в Книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро“ (Откровение 20:15).

Би било благоразумно от твоя страна да се възползваш от това спасение, което Бог е промислил и е дал благовремие за него, защото е казано, че „всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:15-16). Така „всеки, който призове Господното име, ще се спаси“ (Римляните 10:13), „Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откровение 22:17).